
het **GOEDE NIEUWS**
van de wereld van morgen

PASCHA—
uw jaarlijkse
geestelijke
keuring

het **GOEDE NIEUWS**
van de wereld van morgen

1e jaargang No. 2

maart 1982

Artikelen:

U kunt een levend geloof hebben!	1
Pascha — uw jaarlijkse geestelijke keuring	3
De Kerk die men niet kon vernietigen	6
Ministudie: Gods grote meesterplan	11
Avonturen met een doel	14
Hoe je je doel vaststelt	15
Een tiener aan het hof van koning Nebukadnezar	16
Tussen haakjes . . .	17

ALGEMEEN HOOFDREDACTEUR: **Herbert W. Armstrong**
EINDREDACTEUR: **Dexter H. Faulkner**

ASSISTENT-REDACTEUREN: **Sheila Graham, Norman Shoaf**
ILLUSTRATIES: **Michael Hale, Minette Collins Smith**

Uitgegeven door de Worldwide Church of God
UITGEVER: **Herbert W. Armstrong**
FINANCIËEL BELEID: **Leroy Neff**
PRODUKTIE EN DISTRIBUTIE: **Roger G. Lippross**
REGIONAAL DIRECTEUR: **Bram de Bree**

Gelieve uw correspondentie te richten aan:
AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH UTRECHT
(Nederland)

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje inluften a.u.b. © 1982 Worldwide Church of God. PRINTED IN U.S.A.

OMSLAG: Het brood en de wijn, de symbolen met een zeer diepe betekenis die bij de Paschadienst worden gebruikt. Bent u op geestelijk gebied gereed om dit jaar aan deze symbolen deel te hebben? Lees het artikel „Pascha — uw jaarlijkse geestelijke keuring”, dat op pagina 3 begint. Foto door Roland Rees.

Brieven

Hier volgen enkele reacties van lezers van De Echte Waarheid:

Hallo, hier een brief van een gedetineerde. Ik wil jullie bedanken voor de cursus 2, 3 en 4. Ik hoop dat ik nu wat meer inzicht krijg van de Bijbel. Dat is het enige boek waar ik behoefte aan heb om te lezen, en nu vooral dat ik gedetineerd ben. Via jullie cursus ben ik heel anders gaan kijken en het komt goed van pas, vooral nu dat ik gevangen zit. Het begin van les 1 vond ik wat moeilijk, maar met de dominee kwam ik toch naar een begin en ik kan u zeggen dat ik vorderingen maak. Ik kijk heel anders tegen mijn ouders aan dan dat het voorheen was, en dat waardeer ik. Veel weet ik eigenlijk niet te vertellen en ik hoop dat u met uw lectuur nog veel mensen blij maakt want dat hebt u mij ook gedaan. Daarvoor mijn dank en vriendelijke groeten.

L.v. G.

's-Hertogenbosch

Tezamen met mijn vrouw lezen we iedere keer jullie maandblad *De Echte Waarheid*. Vooral de levensvisie van de heer Herbert W. Armstrong getuigt van het werkelijke, van het echte, wat er in ieder van ons zou moeten de bovenhand halen. Daarom aan iedereen die daarop Ja kan antwoorden: Proficiat.

Ook ik durf zeggen dat ik zo door het leven wil gaan, een 'mens' te zijn voor al mijn broeders en zusters. En dit kan je in vele duizenden banale gebeurtenissen tonen. Een glimlach kan al wonderen verrichten. Met *De Echte Waarheid* als leidraad is die opgave gemakkelijker te vervullen, en als je daarbij nog iemand hebt die dichtbij je zijde staat dan mag je van geluk spreken. Daarom ben ik blij *De Echte Waarheid* te mogen lezen.

M.H.

Brugge, België

Toen ik een paar maanden geleden uw advertentie zag in het Orgaan van het C.N.V. was ik zeer nieuwsgierig wat achter zo'n aanbod schuil zou gaan.

Tot mijn grote verbazing en verwondering ontving ik toen uw maandblad *De Echte Waarheid*, wat mij zeer boeide.

Hoewel ik het tot nu toe niet geheel met de uitgave eens ben, lees ik deze secuur door en zoek de aangegeven Bijbelgedeelten na.

Daar ik nog geen gift of bijdrage heb gestort is het wel met enige schroom dat ik u wilde verzoeken mij uw eerste lessen van uw schriftelijke bijbelcursus te willen toezenden.

Met belangstelling deze tegemoetziende groet ik u hartelijk.

C.H.

Sprang-Capelle

U kunt een levend geloof hebben!

Hoe kunt u weten of God tussenbeide komt om u te helpen? Waar moet u dan naar kijken? Hoe kunt u uw deel doen? Hier zijn antwoorden op deze uiterst belangrijke vragen.

door Herbert W. Armstrong

Een tijd geleden kwam een zekere jongeman mij bezoeken. Hij had er een behoorlijke afstand voor afgelegd. Twee of drie keer had hij mij per brief gevraagd te bidden voor zijn genezing. Hij had een bepaalde kwaal als gevolg van een ongeluk. Telkens had ik voor hem gebeden en hem een zalfdoekje toegestuurd, naar het voorbeeld van de apostel Paulus (Hand. 19:11-12).

„Ik ben gekomen”, zei hij, „om u te vragen nog eens voor mij te bidden. Ik kan maar niet begrijpen waarom ik niet genezen ben.”

„O, u bent niet genezen?” vroeg ik. „Hoe weet u dat?”

„Nou, ik heb nog altijd last van die nervositeit. Ik *voel* het nog steeds.”

„Weet u het daarom?” vroeg ik. „Natuurlijk”, antwoordde hij.

Welnu, daar lag zijn probleem.

Onbetaalbare kennis

Wat zou het *u* waard zijn als ik u precies kon vertellen hoe u God altijd kunt bidden voor iedere behoefte, voor hulp en bevrijding uit iedere moeilijkheid en hoe u *altijd antwoord kunt krijgen*? En als ik u een manier kon laten zien om altijd te *weten* dat u werkelijk zult krijgen wat u aan God vraagt?

Ik kan u dat inderdaad vertellen. Zelf heb ik die manier gevonden. Natuurlijk zijn er gevallen geweest, zoals van deze jongeman, waarin ik

voor anderen heb gebeden en God heb gevraagd iets voor hen te doen en het antwoord niet is gekomen — maar aan de andere kant hebben velen het antwoord dat ik voor hen gevraagd had wel ontvangen.

Maar tot op het ogenblik dat ik dit schrijf is er niet één ding waarvoor ik mij op God moest verlaten, voor mijzelf, voor mijn gezin of voor dit wonderbaarlijke Werk dat Hij mij heeft opgedragen, dat niet is beantwoord.

Ik herinner me hoe mijn eerste vrouw Loma en ik eenvoudig voor nagenoeg alles van God afhankelijk waren.

Eens moest ik God om een „dime” (10 dollarcent) vragen. We hadden het onmiddellijk nodig. Geloof het of niet, in minder dan twee minuten zond God het naar ons huis.

Een andere keer moest ik God vragen ons vóór een bepaalde datum \$50.000 te sturen — voor het Werk — en Hij deed het.

Eens, meer dan 35 jaar geleden, herinner ik me, vroeg ik God vóór het slapen mij te verlossen van enkele pijnlijke kankerplekken in mijn mond. Toen ik wakker werd, waren ze weg.

Eens moesten wij God vragen mijn vrouw te genezen van vier of vijf ernstige kwalen waardoor zij gelijktijdig was getroffen — angina en kaakkramp, bloedvergiftiging door de doorn van een roos en een hondebeet, en twee ernstige inwendige klachten. Haar toestand was zo kritiek dat de artsen haar geen 24 uur meer gaven. Van al deze dingen werd zij volkomen en *ogenblikkelijk* genezen!

Toen onze jongste zoon 2 jaar en 4 maanden oud was kon hij nog altijd

niet spreken. Iets belemmerde zijn spraak, ofwel vanaf zijn geboorte ofwel als gevolg van een val. Toen we zeker waren van het feit van deze aandoening, vroegen wij God hem te genezen en hem te laten praten; de volgende dag begon hij te spreken en binnen een week sprak hij hele zinnen net als iedere andere jongen van zijn leeftijd.

God beantwoordt iedere behoefte

Ik heb God moeten vragen ons, en zijn Werk, te bevrijden van vijanden. Ik heb Hem gevraagd om *begrip* van zijn wil en van zijn Woord. Ik heb moeten vragen om wijsheid waar ik die niet had, en om leiding. Ik ben wel eens in hopeloze moeilijkheden en aan het eind van mijn latijn geweest en heb God geroepen om bevrijding. Niet één enkele keer is het antwoord uitgebleven.

Toen we ons eens op de terugtocht uit Europa midden op de Atlantische Oceaan bevonden, kwamen we in een orkaan terecht. Nadat bekend was geworden dat we in groot gevaar verkeerden — en reddingsboten konden te midden van die woedende huize-hoge golven niet worden uitgezet — ging ik naar mijn hut en vroeg God ernstig de storm tot bedaren te brengen. Binnen een uur of twee drie was de zee weer kalm.

U kunt dezelfde resultaten hebben — *indien u bereid bent te leren wat ik heb moeten leren en te doen wat God mij toonde dat ik moest doen.*

Als geld u de absolute *garantie* kon verschaffen dat u *altijd* zou krijgen wat u aan God vroeg — *altijd* het antwoord op uw gebeden zou ontvan-

gen, hoeveel zou deze magie u waard zijn? Waarschijnlijk bent u bereid er een grote som voor te betalen. Dit is echter iets dat veel te kostbaar is om met geld gekocht te kunnen worden. De rijkste man ter wereld heeft er niet genoeg geld voor. Toch kunt u het krijgen, indien u de prijs betaalt om aan Gods eisen en voorwaarden te voldoen.

Een andere jongeman, die bijna een zoon voor mij was, kon ook niet begrijpen waarom God weigerde hem te genezen. Hij vertelde me dat hij op ons kantoor vele brieven had gelezen van mensen die op wonderlijke wijze waren genezen van vele kwalen en ziekten, nadat ik voor hen had gebeden en hen gewoon een zalfdoekje had gestuurd.

Ik had ook voor deze jongeman gebeden, minstens een keer of drie. Toch wist hij dat God geweigerd had hem te genezen. Hij kon maar niet begrijpen waarom — en hij was buitengewoon ontmoedigd. En hoe wist hij het? Welnu, door de *uiterlijke tekenen*: hij kon nog altijd de pijn *voelen* en dat *beweest* dat God hem niet had genezen.

Ik had er totaal geen moeite mee om direct in te zien waarom deze twee aardige en ernstige jongemannen niet waren genezen.

Ken Gods voorwaarden

Alvorens u God iets vraagt, moet u eerst weten of het zijn wil is. Hij vertelt ons zijn wil in de Bijbel. Hij heeft ons honderden vaste *beloften* gedaan — en Hij geeft de absolute *garantie* dat Hij ze zal houden! Een van die beloften is dat Hij zal voorzien in iedere *behoefte* — niet begeerte of wens, maar iedere *behoefte*. Hij heeft beloofd ons wijsheid te geven, ons van iedere kwaal, moeilijkheid of verleiding te bevrijden, voor ons onze vijanden te bestrijden en ons uit hun macht te verlossen, ons te leiden bij het nemen van goede en wijze beslissingen. Hij heeft *beloofd* ons te genezen wanneer we ziek zijn.

Dit zijn enkele dingen waarvan we *weten* dat het Gods wil is — dingen waarom we kunnen vragen en waarvan we *zeker kunnen zijn dat we het antwoord zullen krijgen!* Maar er zijn *voorwaarden!!* Net als bij een contract of een overeenkomst. God *belooft* om altijd deze dingen voor

ons te doen, *indien* wij *twee dingen* doen die Hij van ons verlangt! Een oom van mij heeft eens onuitwisbare indruk op mij gemaakt door erop te wijzen hoe ontzettend belangrijk dat kleine woordje *indien* eigenlijk is. Dat woordje *indien* is de versperring tussen u en het antwoord van God!

Ten eerste, u moet *gehoorzamen*. „En ontvangen wij van Hem al wat wij bidden, *daar wij zijn geboden bewaren en doen wat welgevallig is voor zijn aangezicht*” (1 Joh. 3:22). Ten tweede, u moet *geloven*. „U geschiede naar uw *geloof*” (Matth. 9:29).

Welnu, deze twee jongemannen waren beide eerlijke mannen die zich aan God hadden overgegeven en die ernaar zochten zijn wil te kennen en zijn geboden te bewaren en door middel van zijn macht en kracht *zijn levensweg* te volgen. En beiden hadden oprecht *verondersteld* dat zij *geloof* hadden.

Maar, evenals minstens 99 van iedere 100 ernstige, ware christenen, beseften zij niet ten volle wat nu eigenlijk geloof is en hoe dat uit te oefenen.

De bijbelse definitie van *zonde* is: „De zonde is de wetsovertreding” (1 Joh. 3:4, *Leidse Vert.*).

De bijbelse definitie van *geloof* is: „Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het *bewijs* der dingen, die men *niet ziet*” (Hebr. 11:1). God *belooft* u te genezen als u ziek bent. U volgt zijn instructies op, haalt de oudsten van de gemeente erbij, die zalven u met olie en God *belooft* dan dat daarna het volgende zal gebeuren: „en het gelovige gebed zal de *lijder gezond maken*, en de *Here zal hem oprichten*” (Jak. 5:14-15).

Wat is bewijs?

Welnu, deze twee jongemannen hielden mij het feit voor dat God zich niet aan zijn belofte had gehouden. Hoe wisten zij dat — welk bewijs had hen overtuigd dat God zijn belofte niet was nagekomen? Wel, hun *bewijs* was, in beide gevallen, dat zij de pijn, de nervositeit, de zwakheid nog *voelden*. Zij konden *zien* dat zij niet waren genezen. Dat was het *bewijs* dat God hen niet had genezen.

Maar nogmaals, wat is *geloof*? Geloof is het *bewijs* van genezing die

niet gezien wordt — en evenmin gevoeld! Het is God onmogelijk te liegen, onmogelijk zijn belofte te verbreken. Gelooft u dat?

„O ja, natuurlijk”, antwoordt u; maar *geloof* u het nu echt?

Ik weet dat deze twee jongemannen *dachten* dat zij geloof hadden. Feitelijk zullen zij, op het moment dat ik voor hen bad, beiden ongetwijfeld wel hebben geloofd. *Op dat moment*, ja. Zij hadden inderdaad geloof — *op dat moment!*

Wat zij echter niet beseften met betrekking tot *geloof* is dat *geloof niet mag wankelen*. Het moet *in stand blijven*. Het moet bestendig blijven — onwankelbaar! Het moet *duurzaam* zijn — het moet *ononderbroken* blijven bestaan! Door Jakobus instrueert God ons te vragen „in *geloof*, in *geen enkel opzicht twijfelende*, want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt. Want *zulk een mens moet niet mene, dat hij iets van de Here zal ontvangen*” (Jak. 1:6-7).

Ja, deze mannen geloofden werkelijk — *op dat moment!*

Zij voldeden echter niet aan de werkelijke *test* van hun geloof, toen de duivel enkele dagen later met *zijn* bewijs op de proppen kwam. Toen zij na een paar dagen nog steeds konden *voelen* en *zien* dat zij niet waren genezen, bracht Satan *zijn* bewijs in hun geest! Dit bewijs konden zij *voelen* en *zien!*

En precies op dat punt wendden deze jongemannen hun blik van Jezus af — van Gods *belofte* af — en zij keken naar het *lichamelijke, gevoelsmatige* bewijs, en precies op dat moment en op dat punt begonnen zij, zonder te beseffen wat er in hun geest plaatsvond, te *wankelen* in hun geloof in Gods belofte. In plaats te *geloven* in Gods bewijs, dwz. *geloven* in wat zij beslist nog niet *voelden* of *zagen*, konden zij alleen maar eenvoudig niet twifelen aan het fysieke bewijs van het menselijk vlees en van de zintuigen van het gevoel en het gezicht! Wat zij voelden en zagen overtuigde hen er daarom van dat *zij niet waren genezen!*

God bepaalt wanneer

Zij begonnen zich af te vragen: „Waarom heeft God mij niet genezen?”
(Zie verder pagina 13)

Pascha – uw jaarlijkse geestelijke keuring

Nu het Pascha dichterbij komt, behoren we onszelf te onderzoeken om te zien of we Gods belofte van eeuwig leven waard zijn. Zie hier hoe.

door George Kackos

Het levensverzekeringsbedrijf is een handel met een enorm grote omzet. Miljoenen mensen besteden jaarlijks miljarden guldens aan een levensverzekering. Maar om een dergelijke verzekering te kunnen afsluiten moet de desbetreffende persoon in de meeste gevallen een volledig geneeskundig onderzoek ondergaan, waarvan de uitslag positief moet zijn. Hoewel verzekeringsmaatschappijen over enorm veel financiële middelen beschikken, zijn ze doorgaans niet geneigd om reusachtige sommen gelds uit te keren aan mensen, als deze niet aan bepaalde voorwaarden voldoen.

Ware christenen hebben een ander soort „levensverzekering”. Deze verzekering betaalt in plaats van geld, eeuwig leven uit. Sta hier eens bij stil: de „levensverzekering” van God vormt een absolute waarborg voor eeuwig leven!

Terwijl men er zeer veel voor over heeft om aan de gestelde eisen van een fysieke levensverzekering te voldoen, denkt toch de meerderheid van de mensen in deze wereld dat ze kunnen profiteren van Gods levensverzekering zonder eerst aan zijn eisen te voldoen. Maar als u als christen faalt om aan Gods vereisten te voldoen, rest u slechts het zekere vooruitzicht van de eeuwige dood.

Gegarandeerde bescherming

Wanneer kunnen we er nu van verzekerd zijn dat God ons tegen de dood beschermt?

Ten eerste moet God ons roepen. Deze wereld is afgesneden van God, en niemand kan toegang verkrijgen tot Hem, tenzij God speciaal ingrijpt. Vervolgens moeten de weinigen die geroepen worden, geloven wat Jezus Christus zegt en zijn boodschap aangaande het Koninkrijk van God aannemen. De gelovige moet zich dan van zijn zonden bekeren en gedoopt worden (Mark. 16:16; Hand. 2:38).

Bekering houdt in dat we onszelf onderzoeken aan de hand van Gods maatstaven en zo onze zonden leren zien, vervolgens een diep berouw

krijgen dat we Gods wet hebben overtreden en daarna vastbesloten zijn om bij ieder woord van God te gaan leven (Matth. 4:4).

Bekering betekent dat we ons afkeren van de wijze waarop het overige deel van de mensheid leeft en de levenswijze, die God ons voorschrijft, gaan volgen. In feite is het zo, dat God ons bekering schenkt (Rom. 2:4, 2 Tim. 2:25, beide verzen volgens Statenvert.).

Jezus Christus wordt voortaan onze maatstaf (Gal. 2:20; 1 Petr. 2:21). We accepteren zijn volmaakte offer voor onze zonden en onderwerpen ons aan Hem, zodat Hij zijn volmaakte leven opnieuw kan leven, maar nu in ons. Na gedoopt te zijn, rijzen we op uit ons watergraf en zijn onze zonden vergeven.

Een van Gods dienaren legt ons dan zijn handen op, waarna God ons zijn heilige Geest schenkt (Hand. 19:6). Zijn Geest in ons is het die ons verzekeringsplan in werking stelt (Ef. 1:13-14). We kunnen nu verzekerd zijn van eeuwig leven. Na onze dood maken we in het graf een onbewuste periode door in afwachting van de opstanding, wanneer we veranderd zullen worden in geest — in letterlijk, uit geest geboren kinderen in de familie van God (1 Kor. 15:50-54).

Onderzoek noodzakelijk

Blijft Gods verzekeringsplan automatisch van kracht? Kunnen we Gods levenswijze opgeven en toch nog behouden worden? Neen!

De doop en het ontvangen van Gods Geest vormen slechts het begin van een proces van bekering. Direct na de doop zijn we nog niet volmaakt. We hebben slechts een klein gedeelte — „als onderpand” — van de Geest ontvangen (2 Kor. 1:22). We zijn nog niet volkomen gelijk aan Christus. We kunnen nog steeds struikelen en zondigen, daarmee de doodstraf, die staat op de overtreding van Gods Wet, over onszelf oproepend.

Maar we zijn gestart met een levenslang proces van overwinnen. We moeten ons doorlopend bekeren van onze zonden („dagelijks sterven”, zoals Paulus het noemt — 1 Kor. 15:31) en God vragen ons te vergeven. Naarmate we onze vleselijke natuur meer en meer overwinnen, geeft God ons meer van zijn Geest, welke ons in staat stelt om steeds meer te gaan denken en handelen zoals God. We moeten tenslotte groeien „tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus” (Ef. 4:13, *Statenvert.*). Dan zijn we gereed om geboren te worden in Gods familie bij de tweede komst van Jezus Christus. Iemand kan echter falen in de geestelijke groei. Hij kan geestelijk traag worden, niet in staat een geestelijke toets te doorstaan.

God wil er ons tegen beschermen dat dit met ons gebeurt. Hij wil dat we geestelijk zodanig tot ontwikkeling komen, dat we geschikt bevonden zullen worden om het Koninkrijk binnen te gaan. Om er zeker van te zijn dat we geestelijk groeien, vraagt God van ons dat we ieder jaar op het Pascha onze doopbelofte vernieuwen. Gedurende de tijd rondom het Pascha dienen we bij onszelf na te gaan of er nog bepaalde zonden in ons leven zijn en moeten we ons niveau van geestelijke rijpheid vaststellen. We moeten onszelf opnieuw toewijden aan het streven om als Christus te worden.

We zijn gehouden om God te verheerlijken in ons lichaam (1 Kor. 6:20, *Statenvert.*). Om dit te doen is het nodig dat we eens nader bekijken, hoe wij bepaalde delen van ons lichaam geestelijk gebruiken. De bijbel spreekt er over in termen van hoe we onze ogen, oren, mond, geest, handen, een voeten en ons hart gebruiken. Laten we, nu het Pascha nadert, zeker zijn dat we de levensverzekering, die God ons geeft door zijn Geest, in bezit houden door er onszelf op te onderzoeken hoe het gesteld is met onze geestelijke aanwending van deze verschillende organen. Als we dit eerlijk doen, dan ontdekken we misschien tot nu toe verborgen gebleven condities, waarmee afgerekend moet worden, willen wij geestelijk overleven.

Onderzoek uw . . .

- *Ogen.* Ofschoon niet groter dan pingpongballen, is het oog gecompliceerder dan de meest geavanceerde televisiecamera. Men schat dat 80 procent van al onze kennis wordt verkregen via onze ogen.

Maar hoe gebruiken we onze ogen? Tot eer van God? Vormen ze middelen met behulp waarvan waarheid onze geest binnenkomt? De meeste mensen zijn verblind door Satan en kunnen de waarheid van God niet zien (2 Kor. 4:4). Als gevolg daarvan houden hun ogen hen geestelijk blind, aangezien deze alleen valse kennis opnemen. Onze ogen moeten niet op deze wijze gebruikt worden.

Denk eens even aan al de subversieve zaken, waarop we een blik kunnen werpen. Is het een wonder dat God onze ogen als geestelijke thermometers gebruikt? De ogen kunnen bij-

voorbeeld fungeren als mechanieken, door middel waarvan begeerte wordt opgewekt (1 Joh. 2:16). Denk alleen maar aan de invloed die pornografie of materialistische advertenties op mensen hebben. Laat u uw ogen toe geweld en seks te zien op de tv of films waarin mensen bezig zijn Gods wetten op talloze manieren te overtreden? Kijkt u naar fysieke dingen, die u graag zou willen hebben, met als gevolg dat u deze begint te begeren?

David zei: „ik stel geen schandelijke dingen voor mijn ogen” (Ps. 101:3), maar veeleer, „Mijn ogen zijn bestendig op de Here” (Ps. 25:15). Is dit uw houding?

We moeten de discipline hebben om onze ogen af te wenden van hetgeen ons kwaad berokkent: „En indien uw oog u tot zonde verleidt, ruk het uit en werp het van u. Het is beter voor u met één oog ten leven in te gaan, dan met twee ogen in het hellevuur geworpen te worden” (Matth. 18:9). Natuurlijk moet dit vers overdrachtelijk genomen worden en niet letterlijk. Het is een waarschuwing ter aanmoediging van het juiste gebruik van onze ogen. We moeten het kijken naar dingen, die ons afhouden van de kennis van en het leven volgens de waarheid van God, overwinnen.

Laten we nu eens stilstaan bij de talloze wijzen van juist gebruik van de ogen. Bezien we anderen met ontferming evenals de Samaritaan (Luk. 10:33)? Kijken we in Gods Woord voor intense dagelijkse bijbelstudie? Slaan we de wereldgebeurtenissen gade terwijl deze toesnellen naar het einde van Satans heerschappij op aarde (Luk. 21:36)? Zijn onze ogen op God gericht voor zijn genade en komend Koninkrijk (Ps. 123:2)? Wat komt onze ogen binnen — licht of duisternis?

- *Oren.* Met onze oren vergeleken is een computer maar een grove betonmolen. Door middel van de oren vangen we verbale communicatie op.

Ongelukkigerwijze is Satan de overste van de macht der lucht (Ef. 2:2) en infiltreert hij onze geest door de woorden, die door anderen tegen ons gesproken worden, te beïnvloeden. Deze verkeerde, ongeoorloofde woorden zijn dodelijker dan een giftige slang. Ze zijn dikwijls bestemd om iemands reputatie kapot te maken of om valse kennis in te prenten.

Om die redenen moeten we al hetgeen we horen zorgvuldig op zijn waarde schatten (Luk. 8:18). Iets is niet waar, louter alleen vanwege het feit dat het gezegd is. Al te vaak veranderen mensen met verkeerde motieven de waarheid en veroorzaken daardoor onherstelbare schade (Spr. 26:24-25). Weten we eenmaal dat iemand er op uit is om ons op de verkeerde weg te brengen of om de goede naam van iemand anders door het slijk te halen, dan moeten we er eenvoudigweg mee stoppen naar hem te luisteren (Ps. 26:4; Spr. 19:27). Maak zulke mensen duidelijk dat u liever niet aan zulke conversaties wenst deel te nemen.

Vergeet echter niet dat er ook dingen zijn die we juist wel moeten horen teneinde te kunnen groeien in Gods levenswijze (Spr. 22:17). We moeten open oren hebben voor Gods corrigerende handelen ten aanzien van ons (Spr. 3:11-12). Denkt u eraan om nederig te blijven wanneer u luistert naar anderen. Zij mogen dan niet altijd welbespraakt zijn, maar toch is het nodig naar hen te luisteren; maar al te vaak wordt er niet naar iemands wijsheid geluisterd daar hij arm is (Pred. 9:16).

Luistert u aandachtig naar preken? Past u deze persoonlijk toe in uw leven? Bent u objectief of erg emotioneel? Let op de kwaliteit van het materiaal, dat u toestaat om via uw oren binnen te komen.

• *Mond.* Via onze mond worden we gevoed en kunnen we bovendien communiceren met anderen, beide zowel belangrijke als genoeglijke activiteiten. Maar onder Satans invloed, zet de mens zijn mond aan tot verkeerd gebruik.

Louter fysiek gezien, zorgt het dieet van veel mensen in de rijkere landen ervoor dat ze overvoerd, maar ondervoed zijn. Het is waar dat het Koninkrijk van God uiteraard veel meer is dan eten en drinken (Rom. 14:17), maar toch houden we de verplichting om te zorgen voor het lichaam dat God ons heeft gegeven (1 Kor. 6:19-20).

Belangrijker, echter, dan de verantwoordelijkheid om er juiste eetgewoonten op na te houden is de plicht om onze tong correct te gebruiken. De tong is een van de meest lastige delen van het lichaam om onder controle te houden (Jak. 3:5-8). Menige

spreuk waarschuwt ons om nauwlettend toe te zien op het gebruik van onze tong, speciaal met het oog op roddelpraktijken (Spr. 17:9). Maken we ons schuldig aan het doorgeven van geruchten? En hoe zit het met het uiten van lastertaal, het doen van beloften, die niet gehouden worden, het liegen, en het kwaadspreken over waardigheidsbekleders (Ps. 15:1-4, Spr. 6:16-19, 2 Petr. 2:2-11)? Zelfs teveel gepraat kan ons al in moeilijkheden brengen (Spr. 10:19; Matth. 12:36-37).

Met de hulp van Gods Geest moeten we leren onze tong te benutten als instrument ter informatie, bemoediging en, in sommige gevallen, correctie van anderen. Er is een juiste tijd en een juiste manier om te spreken (Pred. 3:7). „Een woord, in juiste vorm gesproken, is als gouden appelen op zilveren schalen” (Spr. 25:11).

• *Geest.* De geest is het meest wonderlijke en machtige mechanisme van het lichaam. Hij is de bron van onze gedachten, die op hun beurt onze handelingen bepalen. Zowel onze gedachten als onze handelingen moeten gevormd worden naar de wil van God. Dit is niet gemakkelijk, aangezien de natuurlijke geest, die beïnvloed wordt door Satan, vol vijandschap tegen God is en zich verzet tegen zijn wet (Rom. 8:7).

Toch kan het vleeselijk denken onder controle worden gebracht, als we slechts de Geest van God, waarmee we verwekt zijn bij de doop, inschakelen (Gal. 5:16)! We kunnen dezelfde geest of gezindheid hebben, die Christus bezat (Fil. 2:5). We behoren Gods wetten in ons leven toe te passen. Het behoeft niet zo onmogelijk te lijken om onze vleeselijke natuur te overwinnen, als we regelmatig bidden, vasten, mediteren en Gods Woord bestuderen. Zonder inschakeling van Gods Geest verzwakken we en worden we onbekwaam om onszelf de nodige discipline op te leggen.

Gedurende de tijd rondom het Pascha moeten we onszelf onderzoeken om erachter te komen hoe overvloedig we de vruchten van de Geest dragen in tegenstelling tot de werken van het vlees (Gal. 5:19-23). Al onze gedachten moeten als krijgsgevangenen onder de gehoorzaamheid van Christus gebracht worden (2 Kor. 10:4-5).

• *Hart.* Het hart is de sterkste spier van het lichaam. Zonder zijn functioneren zou leven afgesneden worden. Waar staat het hart voor in de Bijbel? Het is de bron van onze houding. Het vleeselijke hart brengt slechte gedachten, hebzucht, trots, dwaasheid en bedrog voort (Mark. 7:21-23). Vandaar dat het nodig is een hartsverandering te ondergaan (Jer. 4:4); dit gebeurt door bekering en doop.

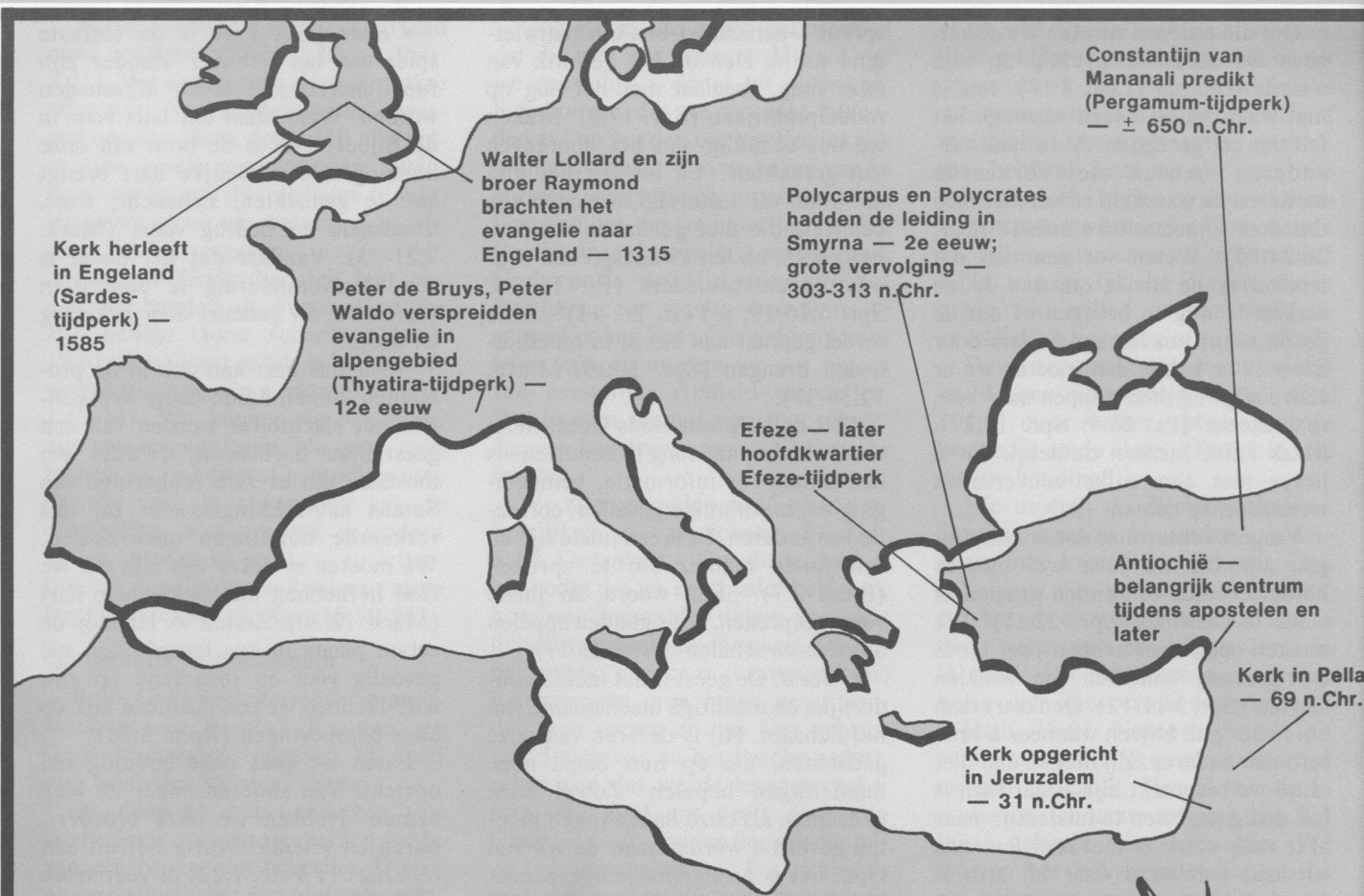
Maar ons hart kan ook in de problemen komen na de doop. We kunnen het slachtoffer worden van een geestelijke hartaanval, doordat wij toestaan, dat er zich tengevolge van Satans aantrekkingskracht bij ons verkeerde houdingen ontwikkelen. We moeten er zeker van zijn dat we God liefhebben met ons gehele hart (Mark. 12:30). Zetten we Hem op de eerste plaats in ons leven? Zijn wij gevoelig voor en reagerend op zijn wil? Hebben we een positieve kijk op onze beproevingen (Rom. 8:28)?

Laten we eens onze houding ten opzichte van anderen onder de loep nemen. Hebben we onze broeders, burens en vrienden vurig lief uit een rein hart (1 Petr. 1:22) of voeren we alleen maar een show van belangstelling op om reden van een verlangen naar ijdele eer?

Hoe goed zijn we in het schenken van vergeving aan anderen? Dit is een uitstekende test van onze houding. Of God ons vergeving schenkt is steeds afhankelijk van of wij anderen ook vergeving schenken (Matth. 6:14-15). Ons hart behoort teder, vergevingsgezind in plaats van haatdragend te zijn (Ef. 4:32).

• *Handen.* De handen zijn ervoor gemaakt om voor het lichaam werk te verzetten, namelijk om voorwerpen vast te houden, te bewegen en ten nutte te gebruiken. Iemands vermogen om te schrijven, te bouwen, te planten, te eten en te spelen zou uitermate beperkt worden, wanneer hij de beschikking over zijn handen moest missen.

Geen wonder dat God de hand als een symbool voor arbeid bezigt. „Een trage hand maakt arm, maar de hand des vlijtigen maakt rijk” (Spr. 10:4). Dit vers laat duidelijk de noodzaak om hard te werken zien! De mens werd gemaakt om zes dagen te werken (Ex. 20:9). Heel veel mensen
(Zie verder pagina 18)

De Kerk die men niet kon vernietigen

Jezus profeteerde: „Ik zal mijn gemeente bouwen”.

Deze gemeente, of kerk, aldus voorzeggde Jezus, zou nimmer verloren gaan: „... en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen” (Matth. 16:18). De Kerk van Christus zal door de eeuwen heen blijven bestaan!

En zo is het inderdaad gegaan. Die Kerk bestaat, en verricht het Werk van God.

Het is vreemd dit te moeten zeggen, maar bijna iedereen heeft, 19 eeuwen lang, de door Jezus

gebouwde kerk op de verkeerde plaats gezocht.

Wat is er dan eigenlijk — al sinds het jaar 70 n.Chr. — met de Kerk van de Bijbel gebeurd? Laten we eens in de geschiedenis terugkijken. Hoe is de Kerk die Jezus stichtte geworden wat ze nu is?

Een gapende kloof — een niet te overbruggen afgrond — ligt tussen de apostolische Kerk, die Jezus heeft gesticht, en de beginperiode van de huidige, zich christelijk noemende kerken. Bijna alle geschriften over die periode na het jaar 70 n.Chr. zijn verdwenen. Maar de bijbelse profetie is gebleven — evenals de lasteringen der vijanden.

Waar is de ware Kerk al die 1900 jaar geweest?

Verborgene profetie in Openbaring

Slechts weinigen realiseren zich dat in de eerste drie hoofdstukken van het boek Openbaring een verbluffende profetie is vervat, die ons meer dan 1900 jaar kerkgeschiedenis onthult!

In chronologische volgorde worden hier de verstreken tijdperken van Gods enige, ware Kerk genoemd, evenals een verbluffende beschrijving van de Worldwide Church of God van nu.

Bijna niemand begrijpt deze profetieën aangaande de door Jezus gebouwde Kerk. De meeste kerken negeren in hun commentaren deze profetieën, praten er omheen, of ontkennen de profetische betekenis ervan. Maar waarom?

Zou het kunnen zijn dat deze profetieën een vals christendom ontmaskeren?

Gods Kerk is een geestelijk lichaam; zij bestaat uit degenen in wie de heilige Geest woont, uit hen die de geboden van God onderhouden en onderwijzen (Openb. 14:12). En Openbaring hfdst. 1 tot 3 onthult ons de ontwikkeling van die Kerk.

Gods Kerk werd niet groot, noch ontwikkelde ze zich tot een machtige organisatie, die een geweldige invloed op het wereldgebeuren had. In de profetie uit Openbaring 12 wordt ze voorgesteld als een vervolgd gemeente.

De zichtbare organisatie, die zichzelf „christelijk” noemt en die tijdens de middeleeuwen over de volkeren heerste, was niet de Kerk van God. Ze is de kerk, die in Openbaring 17 wordt beschreven als een gevallen vrouw, die de politieke leiders van deze wereld in haar macht heeft.

De ware Kerk bleef bestaan als een klein kudde, door de wereld nauwelijks opgemerkt en aan latere historici nauwelijks bekend.

De Worldwide Church of God heeft door de jaren heen verkondigd, dat de boodschap voor elk van de seven gemeenten een boodschap voor de Kerk als geheel is — door de eeuwen heen. Dit wil zeggen dat de geestelijke toestand of de houding van elk van de seven in Openbaring genoemd

de gemeenten een les voor allen inhoudt. „Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt” (Openbaring 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22).

De Worldwide Church of God heeft ook geleerd dat de brieven aan de seven gemeenten geen dode historie zijn, zoals sommige geleerden hebben gesuggereerd. Ze zijn een boodschap voor Gods Kerk in elke eeuw, een profeterende geschiedschrijving van 1900 jaren ervaring van Gods volk!

Ontbrekende historie der Kerk werd voorspeld

De ware Kerk is zeer beslist niet na het jaar 70 n.Chr. gestorven. Zij bestaat nog steeds — tot op de huidige dag.

De Kerk van God te Jeruzalem begon als moederkerk of hoofdkwartier. In het jaar 69 kwamen die Kerk en ook anderen uit Judea in de stad Pella, ten oosten van de Jordaan. De gemeente van Pella bleef zich de Kerk van Jeruzalem noemen en haar voornaamste ouderling was nog altijd de pastor van „Jeruzalem”, zij het in ballingschap als gevolg van de oorlogen der Joden tegen Rome.

In de eerste 38 jaar, toen de gemeenten en ook het aantal bekeringen groeide, beriepen de afgelegen gemeenten zich dikwijls op het gezag van de moederkerk in Jeruzalem. Maar nu brak voor de gehele Kerk een periode van verminderde geloofsvijver aan. Waarom? Omdat Jezus niet was teruggekeerd tijdens de noodtoestand van Jeruzalem in de jaren 66-70, zoals toch velen hadden verwacht. Deze situatie was reeds voorspeld in de profetische boodschappen aan de seven gemeenten.

Intussen werd in de Griekse wereld, waarheen de apostel Paulus was gezonden, de stad Antiochië een secundair hoofdkwartier. Deze plaats was zowel vanuit Jeruzalem als vanuit Syrië bereikbaar, evenals trouwens vanuit het Griekssprekende gebied in het westen van Klein-Azië. Paulus, Barnabas en andere leiders zijn vanuit Antiochië verder gegaan met hun arbeid onder de heidenen in Klein-Azië. Zelfs nog lang na de tijd der apostelen was Antiochië een zeer belangrijk centrum.

Maar waar had Paulus later zijn hoofdkwartier toen hij naar Europa ging? Dat was in Efeze! Zie Handelingen 19:1, 10 en ook 1 Korinthe 16:8. Het was in Efeze dat „uit uw eigen midden mannen zullen opstaan, die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich aan te trekken” (Hand. 20:30).

Efeze was zo'n belangrijke stad aan de Aegeïsche Zee, dat ze a.h.w. was voorbestemd om later hoofdkwartier te worden van het Efeze-tijdperk. Het was geen toeval dat Jezus Efeze koos (Openb. 2:1) als de vertegenwoordigster voor het eerste tijdperk van de Kerk.

Johannes, de laatst overlevende van de oorspronkelijke 12 apostelen, en de Filippus die oorspronkelijk diaken was geweest, stierven volgens de Griekse overlevering beide in Efeze.

Omstreeks 90 n.Chr. begon onder de Romeinse keizer Domitianus de tweede vervolging. Johannes werd gevangen gezet op het eiland Patmos in de Aegeïsche Zee, waar hij de Openbaring ontving met de opdracht die op schrift te stellen. Later werd hij in vrijheid gesteld.

Jezus Christus preeste de Kerk uit dit eerste (of Efeze-) tijdperk om haar arbeid, inzet en volharding (Openb. 2:2-3). Het Efeze-tijdperk kreeg al vroeg te maken met valse apostelen, mannen die volgelingen voor zichzelf trachtten te winnen.

Nochtans had Christus ook bezwaren tegen deze Efeze gemeente. Zij toch hadden hun eerste geestelijke liefde verzaakt (vers 4). Daarom dreigde Christus de gemeente van haar plaats te zullen stoten! Dat was in fysiek opzicht, als type, reeds eerder gebeurt, zelfs voor deze profetie werd geschreven, toen de moederkerk in Jeruzalem naar Pella werd verplaatst. En het vond geestelijk plaats toen het gezag en de eerbied, welke deze moederkerk had afgedwongen, haar in 135 werden ontnomen na de tweede grote oorlog van de Joden tegen Rome.

In de dagen dat Johannes deze woorden schreef, omstreeks 96 n.Chr., was Jezus reeds op de hoogte van de prestaties van de Kerk in Efeze. Deze gemeente werd door Christus, als Hoofd van de Kerk, uitverko-

ren als een type voor de hele Kerk in de dagen van de apostelen. Jezus koos daarvoor niet de gemeente van Jeruzalem, omdat Johannes' hoofdkwartier niet in Jeruzalem of Pella was gevestigd, maar in Efeze.

Maar de gemeente van Efeze had het laten afweten! Deze Kerk had na 69 nagelaten haar werk ten behoeve van alle volkeren voort te zetten (Matth. 28:19). Het is belangrijk dat Johannes na zijn vrijlating Polycarpus (een ouderling uit Smyrna, een stad niet ver van Efeze) opleidde voor het werk van de kerk in de provincie Asia. En volgens Openbaring 2:8-11 is Smyrna Efeze opgevolgd.

Polycarpus en Polycrates, ouderlingen van Smyrna in de tweede eeuw na Christus, zijn de laatste leiders van de Kerk in dit deel van de wereld geweest over wie ons gegevens zijn nagelaten.

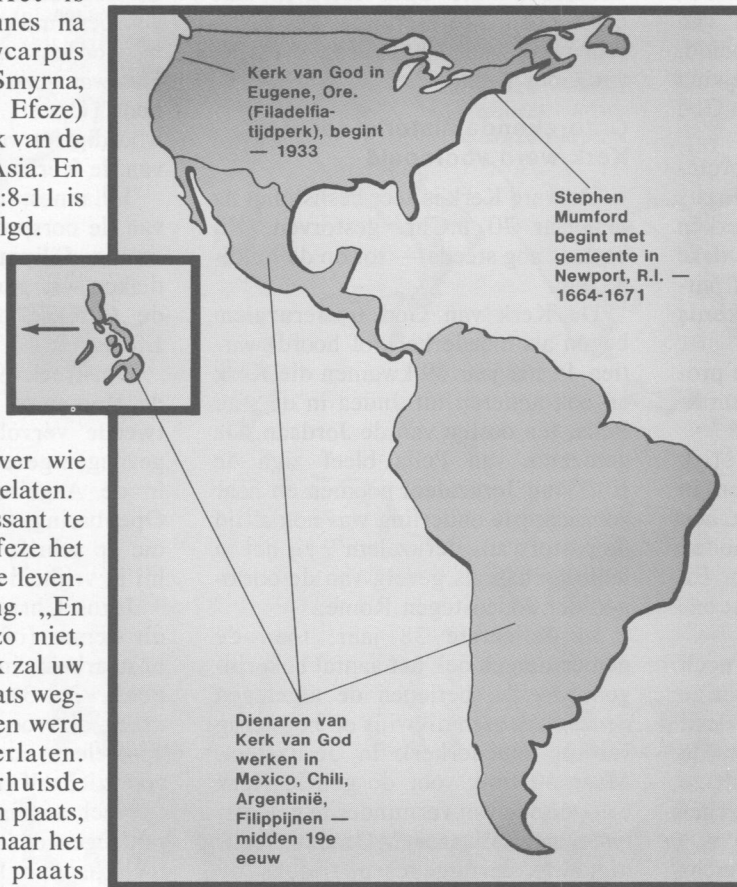
Ook is het interessant te weten dat de plaats Efeze het strenge oordeel van de levende Christus onderging. „En bekeer u... Maar zo niet, dan kom Ik tot u en Ik zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen". In latere jaren werd deze stad totaal verlaten. Haar bevolking verhuisde naar een hoger gelegen plaats, een aantal kilometers naar het noordoosten. Deze plaats heeft tegenwoordig de Turkse naam Ayassuluk, hetgeen eigenlijk een verbastering is van de Griekse naam „Johannes, woordvoerder voor God"!

Leiderschap gaat naar Smyrna

In het naburige Smyrna leidde Polycarpus de Kerk van God gedurende een halve eeuw na de dood van Johannes. Polycarpus stond rotsvast voor de waarheid, ook al vielen vele anderen af en traden in contact met de bisschoppen van Rome. Ook leert de geschiedenis dat Polycarpus — naar het voorbeeld van Petrus, Paulus en Johannes — vele brieven zowel aan gemeenten als aan personen schreef, die echter alle verloren zijn

gegaan, met uitzondering van een bewerking van één ervan.

Op hoge leeftijd — hij was toen ongeveer 85 — reisde Polycarpus naar Rome om een geschil over de viering van het Pascha te bespreken. Deze missie werd echter geen succes. De bisschop van Rome, Anicetus, hield het „Pascha" op zondag en was daar niet van af te brengen.

Het jaar daarop werd Polycarpus door een woeste menigte levend verbrand.

Het woord Smyrna betekent „bitter" — en inderdaad was het tijdperk van de Kerk, die daarmee wordt aangeduid, bitter!

1260 jaar in de woestijn

In zijn profetische boodschap betreffende het Smyrna-tijdperk openbaarde Christus dat er een vervolging zou uitbreken van welgeteld 10 jaar (Openb. 2:10). (Zie het beginsel van „voor elke dag één jaar" in Numeri 14:34.)

De meeste mensen leggen deze voorspelling totaal verkeerd uit. Bijna

iedereen past haar op de verkeerde kerk toe! Eusebius (Eccl. Hist. VIII, 15, 16) wijst er terecht op dat die voorspelling betreffende de 10 jaar werd vervuld bij de laatste grote vervolging voor Constantijn (die van Diocletianus en Galerius) van 303-313. In Rome duurde die vervolging slechts drie jaar. In het Oostelijke Romeinse Rijk duurde ze echter tien jaar — en in die streken woonde Gods volk!

Maar de ware Kerk werd toen niet uit het Romeinse keizerrijk verbannen. Dat gebeurde pas toen Constantijn door middel van het Concilie van Niceae (325) het „christendom" tot staatsgodsdienst verklaarde en toen decreten uitvaardigde, krachtens welk deze vorm van christelijk geloof werd bevoorrecht, terwijl alle andere werden verboden.

Eusebius, een fervent aanhanger van Constantijn, verklaart met nadruk dat deze keizer elke andere kerk in zijn rijk verbood dan wel uitroeide, waarmee in 325 een begin werd gemaakt.

De volgende 1260 jaar zien we de Kerk van God voornamelijk gevestigd in Armenië (nu oostelijk Turkije) en later ook in het Europese Alpengebied, en wel als de gemeenten van Pergamum en Thyatira.

Omstreeks het jaar 650 zond God een geïnspireerd leider om zijn volk te corrigeren en het evangelie te verspreiden. Constantijn van Mananali (niet te verwarren met keizer Constantijn) was een zeer ontwikkeld man. Hem werden delen van de Bijbel geschonken en toen hij die bestudeerde, werd hij uitermate verast door de waarheid die hem daarin werd geopenbaard. Weldra ging hij die waarheid prediken, daarin bijgestaan door geschoolde evangelisten.

De wereld noemt deze „Pergamum" christenen — wier voorouders eertijds naar Armenië waren gevlucht — Paulicianen, precies zoals de „Smyrna" christenen Ebionieten werden genoemd, en de „Efeze"

christenen Nazarenen en ketters. In het oorspronkelijke Armeens had *Pauliciaan* de betekenis van „volgeling van de armzalige Paulus”.

Toen de Arabieren omstreeks 650 het gezag van Byzantium over Armenië begonnen aan te tasten, dreef vervolging sommige Paulicianen naar een schuilplaats in mohammedaans gebied. Omstreeks 750 heroverde keizer Constantijn Copronymus het gebied langs de boven-Eufraat op de Armeniërs en voerde vele Paulicianen af; hij liet deze mensen de verlaten steden in Thracië bevolken.

Van dit punt af kunnen we een begin maken met de nasporingen naar de verdere ontwikkeling van de gemeenten van God in Europa.

Als gevolg van de aanhoudende vervolging en de noodzaak om uit te wijken valt het te betwijfelen of er wel twee groepen waren die precies dezelfde leerstellingen hadden. Maar Christus bewaarde onder deze mensen een kiem van zijn Kerk bestaande uit de weinigen die zich onderworpen hadden aan zijn gezag over hun leven.

Aldus was de religieuze situatie in West-Europa in de tijd dat Hij besloot zijn Kerk nieuw leven in te blazen opdat ze in het „Thyatira-tijdperk” zijn werk kon voortzetten.

In de middeleeuwen was het zuiden van Frankrijk, waar het Thyatira-tijdperk zou beginnen, het grote textielcentrum van Europa. Onder de rondtrekkende kooplieden die de zijden stoffen uit Byzantium en het Verre Oosten naar de markten der koopgrage Westerlingen brachten, waren ook Paulicianen.

In 1096 beschreef de Paus het Louise Dal in de Franse Dauphiné als een „broeinest van ketterij”. Dit alles was het gevolg van de Pauliciaanse evangelisatie in het Franse alpengebied. Omstreeks 1104 begon een man uit het Louise Dal, Peter de Bruys, vanuit Embrun bekering te prediken, door de Languedoc en de Provence.

Later hoort men van Peter Valdez of Peter Waldo. Deze man stelde het nuchtere verstand dat hem tot een geslaagd zakenman had gemaakt, in dienst van de Kerk en het Werk. Hij beschikte over een opleiding en ervaring als maar weinig anderen in Gods Kerk (1 Kor. 1:26).

Door zijn prediking begonnen anderen hun bijdrage aan het werk te leveren. Dit werden, zoals het toen werd uitgedrukt, zijn „medewerkers”. Leven en goed gaven deze mensen voor de verbreiding van Christus' evangelie. De wereld noemde hen en ook nog andere groepen „Waldenzen”.

In Nederland kregen de Waldenzen van hun vijanden de bijnaam „Lollards”, afgeleid van het oudnederlandse woord lollen of lullen, dat prevelen of zacht voor zich heen zingen betekende. Zij hadden nl. de gewoonte bij het uit 't hoofd leren van bijbelteksten in zichzelf of tegenover elkaar te mompelen.

Deze „zwerfende huichelaars” (zoals ze door hun vijanden werden genoemd) werden al in 1309 in Holland gesignaleerd. In 1315 bracht een zekere Walter Lollard, een vooraanstaand dienaar van de Waldenzen, samen met zijn broer Raymond het evangelie van Christus naar Engeland. Van Walter wordt verteld dat hij de doctrine der Waldenzen door heel Engeland bracht, tot hij in 1322 in Keulen gegrepen en als ketter verbrand werd (Par Bresse, *Authentic Details of the Waldenses*; Orchard, *A Concise History of Foreign Baptists*). En van dit moment af begint de geschiedenis van het Sardes-tijdperk van de Kerk van God in Engeland en Amerika. De Kerk die Jezus had gebouwd, werd zo onderdrukt, dat ze praktisch niet meer bestond aan het einde van een periode van 1260 jaar vervolging tijdens de Middeleeuwen. De Kerk kon nooit geheel sterven, want Christus had gezegd: „... de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen” (Matth. 16:18).

Deze periode van 1260 jaar vluchten voor Satans toorn moet niet worden verward met een andere periode van 1260 jaar — van 554 tot 1814 — waarin oplevingen van het oude Romeinse Rijk in politiek opzicht werden overheerst door de pauselijke stoel (Openb. 13:5).

Waldenzen en anderen in de middeleeuwen waren het volkomen eens wat betreft het tijdstip waarop Gods Kerk een verwoepene werd en de wildernis in vluchtte. Als begin daarvan noemden zij de overeenkomst tussen

keizer Constantijn en paus Sylvester I. Ten aanzien van dit tijdstip is geen vergissing mogelijk.

Van Constantijns decreet uit 325 en de daaruit voortvloeiende vervolging van niet-katholieken, brengen 1260 jaren ons tot even na het jaar 1585.

In deze tijd is de hand van God duidelijk in de gebeurtenissen te herkennen. De levende Jezus Christus ondernam stappen opdat zijn Kerk opnieuw zou kunnen groeien en zijn Werk gedaan zou worden!

In de jaren 1586-'87 vernietigden de berechting en de terechtstelling van Mary, koningin der Schotten, definitief de mogelijkheid van een katholiek op de Engelse troon. En het jaar daarop, toen de als „onoverwinnelijk” beschouwde Spaanse Armada zee koos om Engeland aan te vallen, werd deze vloot verslagen en vervolgens vernietigd door een ontzaglijke storm, een miraculeuze interventie in de weersomstandigheden!

Dit was een ontzagwekkend wonder!

In die dagen was iedere Engelsman, maar ook de mensen op het vasteland van Europa, het erover eens dat dit gebeuren niets anders kon zijn dan een machtig wonder van God! Niet alleen was Engeland erdoor in staat politiek zelfstandig te zijn, het land werd er tevens door aangemoedigd niet-katholiek te blijven!

De enorme omvang en betekenis van deze Spaanse nederlaag maakten de sterkste katholieke natie van Europa tot een tweederangs mogendheid. Israelitisch Groot-Brittannië was van dat moment af oppermachtig; en nu kon, dank zij het politieke en morele klimaat van een vrijheidslievend en protestant Engeland, Gods Werk andermaal tot ontwikkeling komen!

Maar het kostte de, tot praktisch niets gereduceerde Kerk, toch eeuwen om te herleven en weer van betekenis te worden.

De naam van de Kerk

Omstreeks 1585, vrijwel onmiddellijk na het verstrijken van haar 1260 jaren in de wildernis, begon Gods Kerk te herleven — dit keer in Engeland.

Chambers' Encyclopedia merkt onder het hoofd „Sabbath” over de

regering van Elizabeth I (1558-1603) op dat „vele gewetensvolle en onafhankelijke denkers” voorstanders van de zevende dag waren. Sabbathouders deden zich van toen af in de geschiedenis gelden. Er werden boeken gepubliceerd, waarin werd aangedrongen op het onderhouden van de zevende dag.

Bijna net zo vroeg als er daar lokale gemeenten hebben bestaan, heeft de Kerk van God zich in het Sardes-tijdperk ook in Amerika verspreid.

In 1664 werd Stephen Mumford van de „Bell Lane” Kerk van God in Londen, Engeland uitgezonden naar Newport op Rhode Island. Een tijd lang werkte hij samen met leden van een gemeente der zondag onderhoudende baptisten, en overtuigde verscheidene van hen van zijn inzichten. Zeven jaar later werd een Zevendedags gemeente bestaande uit zeven leden gesticht. Deze verklaarde zich tot deel van de Kerk van God (*Seventh-day Baptist Memorial*, p. 36, Vol. 1).

De Kerk op Rhode Island werd de moederkerk in de Verenigde Staten. Zo'n dertig jaar lang groeide ze maar langzaam. Doch in 1708 werd de aanzienlijk gegroeide gemeente van Newport officieel in tweeën gesplitst, mede op grond van haar geografische verspreiding.

De „Westerly” of „Hopkinton” gemeente behield de oorspronkelijke kerkelijke registers e.d. en werd erkend als hoofdkwartier.

Een zeer belangrijke plaatselijke gemeente werd opgericht in 1705 te Piscataway, New Jersey. In de stichtingsacte wordt de naam „de Kerk van God” gebruikt. De verbondenheid van deze naam en deze gemeente met de hoofdkerk op Rhode Island wordt duidelijk gedemonstreerd door het feit dat haar voorganger naar Westerly werd gezonden om geordineerd te worden (*Seventh-day Baptist Memorial*, p. 121, Vol. 2, No. 3).

Ook in de stad Shrewsbury in New Jersey wordt in de archiefstukken gesproken van „de Kerk van God, die is gevestigd in Shrewsbury” (*Seventh-day Baptist Memorial*, p. 160, Vol. 2, No. 4; Randolph, *A History of the Seventh Day Baptists in West Virginia*, pp. 19-20).

Omstreeks 1800 overheersten de protestantse doctrines in de gemeen-

ten die de sabbat onderhielden. Velen begonnen met de vorming van een aparte groep, die in 1818 officieel de naam „Zevendedags Baptisten” aannam.

Tien of twaalf gemeenten — alleen al in het gebied van Pennsylvanië tot Rhode Island — wilden zich aanvankelijk niet bij deze groepering aansluiten. Nog in 1828 waren er in de synodes van de Zevendedags Baptisten slechts 16 tot 20 gemeenten vertegenwoordigd. In deze bijeenkomsten lieten ze zich laatdunkend uit over andere „fanatieke en onwaardige” sabbatvierders (*The Seventh Day Baptists in Europe and America*, pp. 153, 175).

Zoals dat steeds gebeurt, waren slechts *weinigen* trouw gebleven aan de naam en de leer van de Kerk van God!

In het midden van de 19e eeuw vindt men dat deze resten van Gods volk omgang hebben met de sabbathhoudende gelovigen, die deel uitmaakten van een grote Adventsbeweging.

Toen de Adventisten zich in 1860 in een kerkgenootschap verenigden, deden slechts enkelen — voornamelijk in de staten Ohio, Iowa en Missouri — daar niet aan mee. De drukkerij en het tijdschrift dat namens de Kerk van God werd uitgegeven, werden toen door de Adventisten overgenomen. Maar een aantal dergenen die trouw waren gebleven, begonnen in 1861 een nieuw maandblad uit te geven, dat oorspronkelijk *The Remnant of Israel* heette. Later werd de naam veranderd in *The Sabbath Advocate* en uiteindelijk in *The Bible Advocate*.

Bepaalde trouwe families hebben er veel toe bijgedragen dat de Kerk van God volhardend door bleef gaan. Deze mensen vestigden zich voornamelijk in de staten Missouri, Oklahoma en Oregon. Enkele van hen bezaten een zekere kennis van Gods heilige dagen en van de identiteit van het huidige Israel.

Dienaren van de Kerk van God gingen aan het werk in Mexico, Chili, Argentinië en de Filippijnen. Nog vandaag de dag vindt men duizenden van hun bekeerlingen en/of hun nakomelingen door heel Latijns-Amerika. Spaanssprekende gemeen-

ten in Chili en Argentinië hebben sinds 1890 steeds de heilige dagen onderhouden tot in het midden van de 20e eeuw.

Maar zeventig jaar lang, sinds het vertrek van de Adventisten, is de Kerk van God (Zevendedags) in de Verenigde Staten in geestelijk opzicht krachteloos gebleven.

Dit nu waren de mensen met wie Herbert W. Armstrong in 1927 in de staat Oregon in contact kwam.

Filadelfia-tijdperk van Gods Kerk begint

Reeds als jonge man was de heer Armstrong een zeer geslaagd zakenman. Doch meer dan eens heeft God zijn werk vernietigd om hem nederigheid te leren. Daarna riep en bekeerde God hem.

De heer Armstrong ging zoeken naar de enige ware Kerk, die — zo begreep hij — toch hier op aarde moest bestaan. Ergens toch moest de Kerk te vinden zijn, die Jezus had gezegd te zullen bouwen (Matth. 16:18). En de mensen van de Kerk van God, die hij in de staat Oregon ontmoette, schenen de waarheid te bezitten; in elk geval kwamen zij er het dichtst bij. Er was echter ook iets mis: geestelijk waren deze mensen dood!

Bijgevolg is de heer Armstrong nimmer tot hun gemeente „toegetreden”. Maar wel zocht hij in vriendschap contact met hen. Ze vroegen hem spreekbeurten te vervullen en tenslotte werd hij in 1931 door de Oregon Conference van de Kerk van God geordineerd.

God openbaarde de heer Armstrong de ware identiteit van het huidige huis Israel. Ook kwam deze tot het inzicht dat Gods heilige dagen onderhouden dienen te worden, samen met de wekelijkse sabbat. Hij begon hun betekenis te begrijpen. Maar het zou zeven jaar duren eer ook anderen in Oregon samen met het echtpaar Armstrong Gods jaarlijkse heilige dagen onderhielden.

Het Sardes-tijdperk van Gods Kerk was niet door de wereld opgemerkt, doordat het evangelie in die tijd niet met kracht werd gepredikt. De Kerk verzuimde gebruik te maken van de mogelijkheden die het gedrukte woord bood.

(Zie verder pagina 18)

Gods grote meesterplan

Het Goede Nieuws van de Wereld van Morgen presenteert korte studies van bepaalde onderwerpen in de Bijbel, die van belang zijn voor de ontwikkeling van toekomstige leden van Gods Gezin. Bijbelstudie is een der middelen waardoor christenen dagelijks worden vernieuwd (2 Kor. 4:16). Laten we ons daarom verder opfrissen met de kostbare waarheid van Gods Woord!

Instructies: De vorm van deze ministudies is gelijk aan die van de Schriftelijke Cursus. De tekstverwijzingen die als antwoord op de vragen worden gegeven moet u zelf opzoeken en *lezen in uw Bijbel*. De commentaren die op de vragen volgen gaan dieper op de zojuist gelezen bijbelteksten in. (Deze studies zijn gebaseerd op de Nieuwe Vertaling van het NBG, tenzij anders wordt aangegeven.)

— Samengesteld door Richard H. Sedliacik

God heeft een meesterplan voor de verwezenlijking van zijn doel met de mensheid. En zijn Zoon, Jezus Christus, speelt in dit weinig begrepen plan de hoofdrol. De hoofdlijnen van Gods plan worden aangegeven door *zeven jaarlijkse feesten*.

Evenals de wekelijkse sabbat een uitbeelding is van het christelijke doel om eeuwige „rust” binnen te gaan als een verheerlijkt, uit de Geest geboren lid van Gods Gezin, zo geeft de jaarlijkse viering van deze dagen stap voor stap een overzicht van de wijze waarop God zijn meesterplan voor de mens *realiseert*. Ieder feest verbeeldt op levendige wijze een gewichtige gebeurtenis in Gods plan, en de jaarlijkse viering van deze speciale dagen geeft Gods mensen een steeds diepere kennis van zijn plan.

Pas nadat de Israëlieten uit Egypte waren bevrijd openbaarde God zijn jaarlijkse feesten. Door Mozes introduceerde God formeel deze feesten aan zijn volk Israel.

Aangezien gedurende vrijwel de hele geschiedenis de mens voor zijn onderhoud sterk aan de aarde gebonden is geweest, gebruikte God oorspronkelijk de jaarlijkse landbouwoogsten van Palestina als symbolische typen van zijn *geestelijke „oogsten”* van de mensheid.

In het „belofde land” was er een lenteoogst, gevolgd door een veel grotere herfstoogst. Uit het onderwijs van Christus en de apostelen kunnen wij begrijpen dat het Gods bedoeling is om jaarlijks met de feesten in de lente zijn Kerk te laten zien dat al degenen die Hij sinds Christus' eerste komst heeft geroepen, slechts de „eerste vruchten” zijn. Later zal God, zoals door de feesten in het seizoen van de veel grotere herfstoogst wordt uitgebeeld, de rest van de *miljarden* mensen tot behoud en tot het zoonschap in zijn glorieuze Gezin roepen!

Een samenvatting van deze jaarlijkse feesten is te vinden in hoofdstuk 23 van Leviticus. Laten we nu beginnen met deze driedelige inleidende studie van Gods jaarlijkse feesten en nauwkeurig leren wat zij vandaag voor ons betekenen.

1. Wie heeft volgens de Bijbel deze jaarlijkse feesten in het leven geroepen? Lev. 23:1-2, 4.

Let erop dat dit *niet* de „feesten der Joden” of de „feesten van Mozes” zijn. Het zijn *Gods eigen feesten* die Hij aan zijn volk gaf om jaar op jaar te houden.

2. Heeft God er speciaal bij gezegd dat zijn jaarlijkse feesten gevierd moesten worden *naast* de wekelijkse sabbat? Lev. 23:37-38.

3. Wat is het eerste feest dat ieder jaar moet worden gevierd? Lev. 23:5. Wanneer heeft God het eerste Pascha ingesteld? Ex. 12:1-14.

Het Feest van het Pascha is het begin van Gods meesterplan voor de mensheid. Ofschoon het oorspronkelijke Pascha een herdenking moest zijn om Israel te herinneren aan Gods tussenkomst bij hun bevrijding uit de slavernij in Egypte, is het tevens een *voorafbeelding* van het grote offer (kruisiging en dood) van Jezus Christus („ons Paschalam” — 1 Kor. 5:7; 1 Petr. 1:19) voor de zonden der mensheid. Na zijn dood werd het Pascha een *herdenking* van dat offer.

4. Wat voor nieuwe manier om het Pascha te vieren stelde Jezus vlak voor zijn dood in, terwijl Hij met zijn discipelen het paschalam at? Lukas 22:8, 14-20.

Toen Hij de *nieuwe symbolen* van de wijn en het brood instelde — waarbij de wijn zijn vergoten bloed ter vergeving van onze geestelijke zonden

MINISTUDIE

uitbeeldt, en het brood een symbool is van zijn lichaam dat werd gebroken voor onze fysieke genezing (1 Petr. 2:24) — gaf Jezus het gebod „doet dit tot mijn gedachtenis” (Lukas 22:19). Het Pascha werd zo een herdenking van Christus' offer voor onze zonden. En Hij wilde dat christenen dit gedurende hun gehele leven eenmaal per jaar op bijzondere wijze zouden „gedenken”.

5. Welke volledig nieuwe ceremonie stelde Jezus bovendien in in verband met deze nieuwtestamentische viering van het Pascha? Joh. 13:2-17, in het bijzonder de verzen 14-16.

Let wel dat deze ceremonie van het wassen van de voeten der discipelen in geen enkel opzicht iets te maken had met de oudtestamentische viering van het Pascha. Het werd op dat moment door Jezus Christus zelf voor de *eerste maal* ingesteld. Hij nam deze late gelegenheid waar om een gebruik in te stellen dat zijn discipelen vanaf dat tijdstip voortaan jaarlijks moesten houden. Maar waarom eigenlijk?

Het wassen van iemands voeten duidt op de houding van *nederigheid* en *dienstbaarheid* die Christus steeds aan de dag legde en Hij wenst dat iedere christen dit voorbeeld nastreeft (vers 16-17).

6. Wat werd direct na het Pascha gevierd? Lev. 23:6-8; Ex. 12:15-20.

7. Waren de eerste en de zevende dag van het Feest der Ongezuurde Broden „heilige” dagen waarop het volk bijeen moest komen zoals op de wekelijkse sabbat? Ex. 12:16; Lev. 23:3. Moest het volk rusten op deze twee jaarlijkse heilige dagen van ongezuurde broden? Lev. 23:7-8; Ex. 12:16.

8. Werd dit Feest door nieuwtestamentische christenen gevierd? 1 Kor. 5:7-8. Wat is klaarblijkelijk de betekenis van het Feest der Ongezuurde Broden? Vers 1-2, 6-7.

Deze passages in 1 Korinthe 5 tonen dat het Feest der Ongezuurde Broden het *wegdoen der zonde* uitbeeldt. Zuurdesem is daarom een bijbels symbool voor *zonde* (vers 8), omdat zonde, precies zoals fysiek zuurdesem brood laat rijzen, niet alleen iemand kan laten *zwellen* van ijdelheid en in Gods ogen *opgeblazen* laat worden (vers 2, 6), maar ook omdat het zich kan *verspreiden* door een hele groep mensen.

Paulus waarschuwde de Kerk van God te Korinthe dat zij de persoon wiens zonde algemeen bekend was, uit hun midden moesten verwijderen (vers 1). Paulus drong aan op beslissende stappen, omdat „... een weinig zuurdeeg het gehele deeg zuur maakt” (vers 6).

De zonde onverminderd en openlijk voor de

hele gemeente laten voortduren zou langzamerhand anderen laten verslappen en hen laten terugglijden in vroegere zonden.

We zagen dat het Pascha ons eraan moet herinneren dat Jezus een ontzaglijke prijs voor onze vroegere zonden heeft betaald. Hij offerde iets op dat meer waarde heeft dan alles wat wij zelfs gezamenlijk zouden kunnen opofferen: het offer van zijn volmaakte, zondeloze leven.

Vervolgens herinneren de dagen der Ongezuurde Broden ons eraan dat wij ernaar moeten streven alle zonden *uit* ons leven te verwijderen. Dit Feest verbeeldt het wegdoen uit ons leven van de „zuurdesem” der zonde en ons hernieuwde besluit om voortaan in harmonie met Gods wetten te leven.

9. Wat is het volgende jaarlijkse Feest dat God heeft ingesteld? Lev. 23:9-16. Was dit ook een heilige dag van rust waarop het volk bijeen moest komen? Vers 21.

10. Welke nieuwe naam werd in het Nieuwe Testament aan dit oudtestamentische Feest der „Eerstelingen” gegeven? Hand. 2:1.

„Pinksteren” is afgeleid van het Griekse woord *pentèkostè* dat „vijftigste” betekent. Dit is de enige jaarlijkse sabbat waarvan de datum door tellen wordt vastgesteld. Deze eerste nieuwtestamentische Pinksterdag viel op de 50e dag na Christus' opstanding.

11. Beloofde Jezus zijn discipelen dat zij spoedig de heilige Geest zouden ontvangen? Hand. 1:4-5. Zijn de door de Geest verwekte christenen derhalve de „eerstelingen” van Gods grote meesterplan? Jak. 1:18; Rom. 8:23.

Het nieuwtestamentische Feest van Pinksteren wordt gevierd ter *herinnering* aan die gewichtige eerste komst van de heilige Geest van God (Hand. 2) om berouwvolle gelovigen in Christus te verwekken. Aldus duidt deze eerste Pinksterdag het begin van de nieuwtestamentische Kerk van God aan.

Op deze eerste Pinksteren begon het „planten” van de „eerstelingen” van Gods kleine geestelijke „lenteoogst”. Deze nieuwe christenen waren *verwekt* door de kracht die hen moest helpen geestelijk te groeien.

God weet dat om onze menselijke zwakheden te overwinnen, om ons leven grondig en met succes te „ontzuren”, onze zwakke menselijke wilskracht en vermogens niet toereikend zijn. Wij hebben de hulp van de bovennatuurlijke kracht van zijn heilige Geest nodig om te overwinnen. Dit is de derde stap in Gods plan om het glorieuze doel van ons leven te verwezenlijken.

(wordt vervolgd)

Levend geloof

(Vervolg van pagina 2)

zen?” en weg was hun geloof. Ja, zij wankelden, en God zegt: „zulk een mens moet niet menen, dat hij iets van de Here zal ontvangen.”

Dus hier is de les die u moet leren — de les van het geloof — indien u antwoord op uw gebeden wilt krijgen. Ten eerste, zoek in de Bijbel en de God heeft *beloofd* te *doen* wat u vraagt — *maar denk eraan dat God nergens belooft wanneer of hoe Hij het zal doen!*

Dat is belangrijk om niet te vergeten! Verlies dat nooit uit het oog! God belooft niet dat Hij iets *ogenblikkelijk* zal doen, of wanneer u het verwacht, of op de manier waarop u het verwacht. *Alles* wat Hij belooft is het te *zullen doen!* Hij doet de dingen op zijn eigen tijd. En soms heb ik gemerkt dat God niet zo'n grote haast heeft als wij. En God werkt op mysterieuze manieren om zijn wonderen te verrichten — niet op de manier of op het ogenblik waarop wij denken.

Het is voor u genoeg dat *God het belooft!* Leg het Hem voor, doe een beroep op zijn belofte, vraag Hem te doen wat Hij heeft beloofd — *en laat het vervolgens aan Hem over — vertrouw op Hem*, rustig en onwankelbaar, in de vaste overtuiging dat het nu in *Gods handen* is, en dat *Hij het beloofd heeft* en dat Hij erop zal toezien om het zonder mankeren te doen.

Hij doet wat Hij heeft beloofd misschien meteen. Of misschien niet. Hij *test* uw *geloof* misschien en staat Satan toe u met zijn fysieke, zintuiglijke bewijzen te beproeven om te zien of u aan Gods Woord gaat twijfelen.

Indien u om genezing heeft gevraagd, en u na verloop van twee of drie dagen nog steeds het antwoord niet ziet, maar veeleer de pijn of de aandoening nog altijd voelt, *laat u dan niet misleiden!* Jezus beloofde dat het *teken* zou *volgen*. Dat zal het ook, indien u het standvastig en onwankelbaar *in Gods handen laat*. Doorsta deze *test* van uw geloof door niet te geloven wat u voelt of ziet, maar door in plaats daarvan Gods belofte te *geloven!* God kan niet liegen. Geloof is eenvoudig te geloven dat God wat Hij heeft beloofd ook zal doen (Rom.

4:21). Geloof is uw zekerheid van waar u nog op hoopt — uw bewijs van wat nog niet zichtbaar is — van wat u nog niet kunt voelen.

Denk er altijd aan dat uiterlijkheden, omstandigheden, bewijzen van de fysieke zintuigen absoluut *niets* te maken hebben met het volbrengen van een wonder door God.

Geloof is niet fysiek

Verscheidene jaren geleden wezen alle uiterlijke tekenen erop dat er letterlijk absoluut *niets* was dat Ambassador College en dit Werk van God kon redden. Niets zou er onmogelijker hebben kunnen *uitzien*. De hoe-

Als God . . . uw geloof
beproeft, verheug u
dan en prijs Hem
ervoor dat Hij
deze ervaring
gebruikt om in u
een stabiel
geloof en een
groter geduld te
scheppen — twee zeer
belangrijke punten van
heilig karakter!

veelheid geld die we nodig hadden was doodgewoon te groot. Nooit hadden we in zo'n korte tijd zoveel geld ontvangen. Maar ik wist dat God had *beloofd* in elke behoefte te zullen voorzien — en dat Hij had *beloofd* het Werk dat Hij was begonnen niet te zullen laten vallen — en dat Hij had *beloofd* zijn dienstknechten uit iedere moeilijkheid te zullen bevrijden — en *ik wist dat deze beloften van God sterker waren dan alle schijn of alle dingen die gezien, gehoord of gevoeld kunnen worden!*

Hoe onmogelijk alles er ook uitzag, ik wist dat Gods *beloften* sterker en machtiger waren dan de uiterlijke omstandigheden. Dat wist ik en ik geloofde het onvoorwaardelijk. Ik kon niet zien *hoe* het voor God mogelijk was om het te doen — maar ik hoefde het ook niet te zien. Anderen zeiden: „Ik zie niet hoe het mogelijk is” — en zij geloofden niet meer —

maar niet alle anderen, want sommigen geloofden zoals ik.

Ondertussen verrichtte ik alles wat in mijn macht lag om mijn deel te doen. Ik liep letterlijk „op mijn tenen”, waakzaam, ingespannen, probeerend niets over het hoofd te zien — en voortdurend vroeg ik mij af welke tak van onze activiteiten God misschien zou gebruiken, of dat Hij wellicht op een geheel andere manier in de behoefte zou voorzien. Welnu, de manier waarop God dat deed was totaal onverwacht — *maar Hij deed het!* Dat is immers wat belangrijk is! Niet ik deed het — *Hij deed het!* Hij hield zijn belofte — *zoals altijd!*

Het lot van Ambassador College en het eerste pand in ons eigendom stonden op het spel. Ons inkomen was toentertijd gemiddeld \$500 per dag. We dachten \$35.000 nodig te hebben. In feite bleek dat later \$50.000 te zijn.

Op zekere dag kwam er plotseling \$3000 binnen. De volgende dag en iedere dag daarna, 17 dagen lang, kwam er steeds \$3000 (gemiddeld) binnen. Op de beslissende datum was de gehele \$50.000 binnengekomen.

In mijn persoonlijke ervaring hebben we nu eens het antwoord ogenblikkelijk zien komen, dan weer hebben we de beproeving van ons geloof moeten doorstaan en geduld moeten oefenen. Terwijl God *ogenblikkelijk* mijn vrouw genas in het bovengenoemde voorbeeld, en Hij heeft dat ook op andere tijden gedaan, zijn er ook andere keren geweest dat een lid van ons gezin pas genezen werd nadat wij de beproeving van ons geloof hadden doorstaan, en keren dat de leniging van onze financiële nood lang op zich scheen te laten wachten. God beproeft vaak ons geduld. Maar Hij heeft *mij nooit* in de steek gelaten, en Hij zal ook *u nooit* in de steek laten — indien u wilt gehoorzamen en, onwankelbaar, kunt *geloven!*

Indien het antwoord lang schijnt uit te blijven, denk er dan aan „dat de *beproeftheid* van uw geloof *volharding* [geduld] uitwerkt!” (Jak. 1:3.) En de ontwikkeling van geduld is een der redenen voor uw bestaan! Als God u dus test en uw geloof *beproeft*, verheug u dan en prijs Hem ervoor dat Hij deze ervaring gebruikt om in u een stabiel geloof en een groter *geduld* te scheppen — twee zeer
(Zie verder pagina 18)

Avonturen met een doel

*Wil je een leven vol spanning en avonturen?
Dat kan, als je er nu op voorbereidt.*

door George Kackos

Toen John Goddard 15 jaar oud was, noteerde hij 127 belangrijke doelstellingen voor zijn toekomst. Ongeveer 30 jaar later heeft hij er meer dan 100 van gerealiseerd!

Waren het saaie, gemakkelijk te realiseren doelstellingen? Waarachtig niet! In feite is de heer Goddard bij het nastreven van zijn doelstellingen een wereldberoemd ontdekkingsreiziger en avonturier geworden, die zijn publiek (met inbegrip van de stu-

denten van Ambassador College) weet te boeien met de verfilming van zijn lotgevallen.

Op 15-jarige leeftijd besloot hij de langste rivieren ter wereld in zijn geheel af te reizen: de Nijl, de Amazone, de Congo, de Colorado, de Yangtze en de Niger. Bij de bergen, die hij besloot te beklimmen, waren de Everest, de Kilimandjaro, de Ararat, de Kenia, de Rainier en de Fuji.

Hij besloot ook om arts te worden, te leren vliegen (met inbegrip van het besturen van enkele van de snelste supersonische straaljagers), de tochten van Marco Polo en Alexander de Grote over te doen, en te paard mee te rijden in de Rose Parade in Pasadena.

Hij trok een scubapak aan en begon de wereld onderwater te onderzoeken van het Grote Barrière Rif bij Australië, de Rode Zee, de Fiji Eilanden en de Everglades in Florida.

Op zijn reizen bezocht hij bijna elk land ter wereld en bezichtigde hij beroemde dingen als de Taj Mahal, de Eiffeltoren en Vaticaanstad.

Andere doelstellingen die hij realiseerde: hij dook onderwater in een onderzeeër, hij zeilde rond de aardbol, schreef een boek, sprong meer dan 1½ meter hoog, kon in vijf minuten meer dan 1½ km hardlopen, leerde fluit en viool spelen, las de gehele Bijbel, kon 50 woorden per minuut typen, werd bedreven in rugby en basketbal, leerde skiën en waterskiën, trouwde en kreeg vijf kinderen.

Een nogal opmerkelijke collectie prestaties!

De meeste mensen schijnen te verlangen naar een geslaagd leven vol prestaties, maar de overgrote meerderheid vindt, dat zij door de „harde

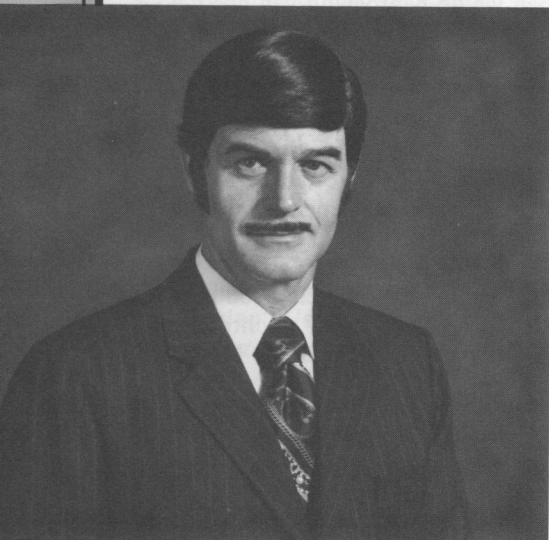
realiteit" van het leven gedwongen wordt met veel minder genoegen te nemen. John Goddard liet zich hierdoor niet belemmeren. Integendeel. Hij *wist* op 15-jarige leeftijd wat hij wilde en hij begon eran te werken om die doelstellingen te realiseren.

Hoe staat het met jou? Je verlangt er misschien intens naar om te slagen. Je wilt *zinvolle* dingen doen — dingen die jouw leven de moeite waard maken en anderen helpen. Maar hoe kan je slagen, als het je in de wereld van vandaag zo schijnt tegen te zitten?

De weg naar succes begint bij het vaststellen van de juiste doelstellingen. Zonder deze ben je geneigd doelloos door het leven te dwalen — gedreven door de omstandigheden. Als je de juiste doelstellingen kiest, zul je gezonder en gelukkiger zijn en meer zelfvertrouwen hebben. Het leven zal overvloedig zijn en elke dag nieuwe betekenis hebben. Je zult het in de hand hebben en in staat zijn moeilijkheden op te lossen.

Aan de andere kant zul je, als je jezelf niet op een doel gericht hebt, door het leven in zorgen raken en gefrustreerd worden. De anderen om je heen, die weinig of geen richting in hun leven hebben, zullen invloed op je uitoefenen! Als je ouder wordt, zul je met spijt terugkijken op een leven van onvervulde dromen.

Je moet goed begrijpen: Sommige mensen kunnen de verkeerde doelstellingen kiezen en toch een geslaagd leven leiden. Maar hun prestaties zijn bij lange na niet toereikend voor het ongelooflijke menselijke potentieel, dat God voor de mensheid heeft uitgestippeld. Zonder het juiste doel, is waar succes niet mogelijk; zoals Pas-

John Goddard, de wereldberoemde ontdekkingsreiziger en avonturier.
(Foto: Youth 82)

tor General Herbert W. Armstrong in zijn boekje *De zeven regels voor succes* benadrukt, het juiste doel is om Gods bedoeling met ons leven waar te maken.

Er zit meer aan het leven vast dan alleen maar successen, die ophouden als je dood gaat. „Want wat baat het de mens, als hij de gehele wereld wint, maar zichzelf verliest of zelf schade lijdt?” (Lukas 9:25.) Mensen kunnen hun hele leven besteden aan het najagen van doelstellingen, die weinig of niets bijdragen aan het behagen van God, die alle dingen geschapen heeft.

Bij het bepalen van je doelstellingen moet je bedenken, dat God een bestemming voor je heeft: „Verheug u, o jongeling, in uw jeugd, en uw hart zij vrolijk in uw jongelingsjaren; ja, volg de lust van uw hart en wat uw ogen aanschouwen, maar weet, dat God u om al deze dingen in het gericht zal doen komen” (Pred. 11:9).

Deze tekst toont aan, dat de jeugd een genoeglijke tijd van prestaties kan zijn, maar dat deze gematigd moet worden door inachtneming van Gods manier van leven, zodat het genoegens blijvend zal zijn (Spr. 16:3, 9).

Al de tijd, die ons rest, ligt in de toekomst. Bepaal doelstellingen op lange termijn voor jezelf, die over een aantal jaren bereikt kunnen worden. Plan een loopbaan — maak een lijst van plaatsen, die je wilt bezoeken — besluit welke karaktertrekken je wilt ontwikkelen. Bepaal dan doelstellingen op korte termijn, die een dagelijkse vordering zeker zullen stellen. Op die manier zul je in staat zijn werkelijk de vreugde van succes te zien en te ondervinden, terwijl je voortgaat.

Stel prioriteiten aan je doelstellingen, waarbij de belangrijkste dingen de eerste plaats krijgen. Schrijf je doelstellingen op en streef ze na. Het is hard werken, maar de resultaten zijn geweldig!

In de loop der tijd, zul je je lijst van doelstellingen moeten herzien en je ervan moeten vergewissen, dat ze nog in de juiste volgorde van belangrijkheid staan.

De heer Armstrong heeft gedurende vele jaren van studie en ervaring geleerd, dat er vaste wetten zijn die tot succes leiden. Het bepalen van de juiste doelstellingen, en minder belangrijke doelstellingen die daar een bijdrage aan leveren, is de eerste wet, die hij in zijn

gratis boekje *De zeven regels voor succes* vermeldt. Vraag dit boekje eens aan en lees het . . . door te beginnen met de juiste doelstellingen en het toepassen van de door de heer Armstrong aangegeven wetten, zal het succes dat je in je leven kunt hebben, je verbaasd doen staan. □

30 Hoe je je doel vaststelt

Wat zou je over twee, drie of vijf jaar willen doen?

Veel mensen dromen over wat de toekomst voor hen in petto heeft, maar welke stappen kun je nemen om je dromen werkelijkheid te doen worden? Hier volgen een paar suggesties om je te helpen richting te geven aan de doelstellingen in je leven — het startpunt bij het plannen van een succesvolle toekomst.

1. *Kies doelstellingen die realistisch en betekenisvol zijn.* Denk na over wat je in het leven wilt bereiken en wat voor soort mens je wilt zijn. Laat het leven niet zomaar over je heen komen.

2. *Ontleed elk doel in kleinere onderdelen.* Je doelstelling kan bijvoorbeeld zijn wiskundige te worden. Als dat zo is, besef je waarschijnlijk wel, dat je gedurende je middelbare schoolopleiding, naast andere vakken, zoveel mogelijk wiskundelessen moet volgen.

In je planning moet je stappen doen die je dichter brengen tot het doel van wiskundige. Je moet bijvoorbeeld weten wat voor hogere opleiding je nodig hebt.

En al die tijd moet je proberen goede cijfers te halen — elk jaar, elk kwartaal en elk proefwerk. Met andere woorden, je doelstel-

lingen op lange termijn moeten ontleed worden en uitgewerkt op een dagelijkse basis.

3. *Vraag raad aangaande je doelstellingen.*

Teneinde er zeker van te zijn, dat je de juiste doelstellingen gekozen hebt, moet je je van een overvloed aan wijze raad verzekeren. De Bijbel staat vol instructies over het verkrijgen van goede raad. Spreuken 11:14 zegt: „Als beleid ontbreekt, komt het volk ten val, maar er is redding, als er vele raadgevers zijn.”

Let eens op vers 22 van het 15e hoofdstuk: „Plannen mislukken bij gebrek aan overleg, maar door de veelheid van raadgevers komt iets tot stand.”

En in Spreuken 19:20 lezen we: „Luister naar raad en neem vermaning aan, opdat gij ten slotte wijs wordt.”

4. *Streef je doelstellingen intens na.* God legt een belangrijk grondbeginsel van success uit Prediker 9:10: „Al wat uw hand vindt om naar vermogen te doen, doe dat.”

En wederom inspireerde God Salomo om te schrijven: „Ziet gij een man, vaardig in zijn werk, hij zal ten dienste van koningen gesteld worden; ten dienste van onaanzienlijken wordt hij niet gesteld” (Spr. 22:29). Als je dus ooit in je leven een belangrijke baan wilt hebben of andere doelstellingen wilt bereiken, moet je ijverig zijn. Door deze punten ijverig toe te passen, zul je in staat zijn de doelstellingen te bereiken waar anderen alleen van dromen. — door Curtis May □

Een tiener aan het hof van koning Nebukadnezar

Heb je ooit voor de Hongemakkelijke keus tussen goed en kwaad gestaan? Wat heb je toen gedaan — ben je bezweken of heb je besloten te doen wat goed was?

De meest vérstrekkende beslissing, die je ooit zult nemen, ligt nu voor je: blijf je bij het geloof van je jeugd, of niet. In de komende jaren wordt deze vraag steeds belangrijker. Misschien ken je enkele leeftijdgenoten die niet meer de diensten bezoeken en die Gods levenswijze de rug hebben toegekeerd.

In de Bijbel staat een verhaal over een jongen, die met de Kerk was opgevoed en die op jonge leeftijd voor een belangrijk probleem kwam te staan maar die het geloof waarin hij was grootgebracht, besloot vast te houden. Zijn naam is Daniël en toen hij ongeveer een jaar of 12 was, werd hij bij zijn ouders weggehaald en in een speciaal opleidingsprogramma aan het hof van de Babylonische koning Nebukadnezar geplaatst (Dan. 1).

Nadat Jeruzalem een onderdeel van het Babylonische rijk was geworden, werden in 604 v. Chr. grote aantallen Joden naar Babylon gevoerd. Koning Nebukadnezar streefde er naar zijn rijk welvarender te maken door de knapste kinderen te laten onderrichten in de Babylonische wetenschappen.

Ze kregen een uitgebreide opleiding in astronomie, wiskunde, rechtskennis en diplomatie.

Nebukadnezar's opleidingsprogramma zou uiteindelijk vele van deze jonge mannen van hun geloof afbrengen. Door hun geest te vullen met Babylonische heidense gewoonten en kennis, zouden ze snel Gods wet vergeten. Vervolgens zouden ze

door Darris McNeely

compromissen gaan sluiten met de waarden en het onderricht, dat hun van kindsbeen af was ingeprent.

Daniël beseftte hoe gemakkelijk hem dit zou kunnen gebeuren. Hij en drie van zijn vrienden Sadrach, Mesach en Abednego besloten, dat ze geen compromissen zouden sluiten. Zij besloten aan Gods wet vast te houden.

Hun eerste beproeving deed zich voor aangaande het voedsel, dat hun voorgezet werd. Daniël wist, dat hij bepaald vlees niet mocht eten. God had Israel verboden vlees te eten, dat aan heidense goden geofferd was (Ex. 34:15). Het vlees, dat in het paleis opgediend werd, zou geslacht kunnen zijn als een offer aan een heidense godheid. Waarschijnlijk was veel van dat vlees ook onrein — door God niet voor menselijke consumptie bestemd.

Daniël overtuigde zijn voogd ervan, dat een dieet van groenten hen beter zou bekomen, dan het voedsel, dat door de koning verschaft werd. Hij stelde een proefperiode van 10 dagen voor om dit te bewijzen. Na verloop van de 10 dagen zagen Daniël en zijn vrienden er beter uit en waren zij gezonder dan al de anderen, die van het vlees van de koning hadden gegeten. Hierna mochten Daniël en zijn metgezellen de voeding van hun keuze blijven voortzetten.

Als resultaat van hun gehoorzaamheid schonk God deze jonge mannen grotere wijsheid, vaardigheid en kennis. Hun inzicht in alle onderwerpen was verre superieur aan dat van hun klasgenoten. Nebukadnezar voegde hen aan zijn persoonlijke staf toe om hem te adviseren betreffende de gang van zaken in het koninkrijk. Bovendien schonk God Daniël het vermo-

gen visioenen en dromen uit te leggen.

Uit deze ervaring kunnen verscheidene lessen worden geleerd.

In de eerste plaats bleef Daniël trouw aan het geloof van zijn jeugd — hij schipperde niet, zelfs niet ten overstaan van een overweldigende druk van zijn leeftijdgenoten en de boven hem staande autoriteiten.

Terwijl hij zo ver van zijn ouders en honderden mijlen van zijn bekende, huiselijke omgeving verwijderd was, zou Daniël gemakkelijk hebben kunnen besluiten met alle anderen mee te doen. Maar hij weigerde.

Volharding stelde Daniël in staat compromissen te vermijden. Toen de overste der hovelingen weigerde Daniël zijn eigen dieet te laten samenstellen, ging Daniël naar Melzar, die rechtstreeks boven de vier jongens was aangesteld. Het zou gemakkelijk geweest zijn het na de eerste poging op te geven.

Daniël's daden in zijn jonge jaren beïnvloedden de rest van zijn leven. Hij bevond zich meer dan 50 jaar bij het centrum van de macht en gaf voor verscheidene vorsten van grote wereldrijken een persoonlijke getuigenis van Gods grote macht. Zijn vermogen, dromen en visioenen uit te leggen bracht hem meer dan eens voor die leiders, om een boodschap van God te brengen. Deze gave van wijsheid en zijn status als raadsman voor vorsten maakte Daniël in het grootste deel van de toenmalig bekende wereld beroemd. God zou een mens met een zwakke wil niet hebben kunnen gebruiken om dit tot stand te brengen.

Als jongeman verkoos Daniël bij het geloof van zijn jeugd te blijven en legde daardoor de grondslag voor een welvarende en geslaagde toekomst. Houd dit beeld voor ogen en kies de weg, die je alle zegen en geluk zal brengen. □

TUSSEN HAAKJES...

door Dexter Faulkner

Pas nog een goeie smoes gehoord?

Uitvluchten, smoesjes. Wat is jouw favoriete uitvlucht?

- „Ik ben het vergeten.”
- „Ik had er geen tijd voor.”
- „Ik begreep niet wat je bedoelde.”

Waarschijnlijk heeft ieder van ons weleens een gekke uitvlucht gehoord om verantwoordelijkheid uit de weg te gaan — of is er zelf mee komen aandragen. En dat is precies wat een uitvlucht is — een doorzichtige reden om iets wat we behoren te doen, niet te doen.

Uitvluchten komen in allerlei situaties goed van pas — een karweitje thuis niet doen, vergeten iets te doen wat we een vriend beloofd hadden, geen huiswerk inleveren, uitleggen hoe iets gebroken is.

Een van mijn stafleden had op de lagere school eens een onderwijzer, die zoveel malle smoesjes had gehoord van leerlingen die hun huiswerk niet hadden ingeleverd, dat hij dreigde er een boek over te schrijven.

„Mijn haar deed zo'n pijn.”
„M'n kleine zusje heeft het opgegeten.” „Ik ben het verloren.”
„Mijn grootmoeder is gestorven.”
(Deze laatste smoes zou effect gehad kunnen hebben, maar de leerling die hem gebruikte, had wel vier oma's die gedurende het schooljaar overleden!)

Iemand anders van mijn staf, die ik ongenoemd zal laten, liet een uitnodiging om te gaan lunchen schieten en zei, dat ze haar lever op moest eten. (Snap jij het?)

Een leeuw op straat

De Bijbel vertelt enkele humoristische uitvluchten, die wijzen op

fouten in het karakter van de mensen, die ze gebruiken.

Spreuken 26:13-16 vertelt over een luie man, die het vertikte naar zijn werk te gaan, omdat hij beweerde, dat er buiten op straat een leeuw wachtte om hem aan te vallen. Hij bleef zo lang in bed, dat hij ging lijken op een deur die op haar scharnieren omdraait:

„De luiaard zegt: Een roofdier op de weg! Een leeuw op straat! De deur draait zich om op haar scharnieren, zo de luiaard op zijn bed. Al heeft de luiaard zijn hand in de schotel gestoken, hij is te traag om haar naar zijn mond te brengen. De luiaard is wijzer in zijn eigen oog, dan zeven die verstandig antwoord geven.”

Toen Mozes op de berg Sinaï de Tien Geboden van God ontving, maakte zijn broer Aäron een gouden kalf om door de kinderen Israëls te laten aanbidden.

Moet je zien wat Aäron zei toen Mozes hem wegens deze zonde ter verantwoording riep:

„De toorn van mijn heer ontbrande niet; gij weet zelf, dat dit volk in het boze ligt. Zij zeiden tot mij: Maak ons goden, die vóór ons uitgaan, want deze Mozes, die man, die ons uit het land Egypte heeft gevoerd... wij weten niet, wat er van hem geworden is. Toen zeide ik tot hen: Wie heeft goud? Rukt het af! Zij gaven het mij en ik wierp het in het vuur, en dit kalf kwam eruit” (Ex. 32:22-24).

Denk jij dat het kalf er zomaar uit kwam? Mozes trapte daar in elk geval niet in. Anderen de schuld geven van onze eigen gebreken is een alledaagse valkuil, als er iets verkeerd gaat.

„Ik heb het niet gedaan”

Toen God aan Adam vroeg waarom hij de vrucht gegeten had, waarvan God hem speciaal geboden had niet te eten, antwoordde Adam: „De vrouw, die Gij aan mijn zijde hebt gesteld, die heeft mij van de boom gegeven, en toen heb ik gegeten” (Gen. 3:12). Met andere woorden, Adam vond dat zijn vrouw de schuld had.

Maar wat had zijn vrouw te zeggen? „En de vrouw zeide: De slang heeft mij verleid, en toen heb ik gegeten.” Het was dus de schuld van de slang. En God had de slang geschapen, dus was het God z'n schuld!

Dat was het standpunt, dat Adam en Eva innamen. Wij gebruiken tegenwoordig een soortgelijke uitvlucht: heb je nooit mee-gemaakt, dat iemand een karweitje verprutste of iets brak en dan zei: „Kijk nou eens, dat komt door jou!” Ook weer een uitvlucht.

Christus vertelde een gelijkenis over iemand, die één talent had gekregen om mee te werken, maar in gebreke bleef er iets mee te doen. Toen zijn heer hem naar de reden vroeg, was zijn armzalige antwoord: „Heer, ik wist van u, dat gij een hard mens zijt, die maait, waar gij niet gezaaid hebt, en die bijeenbrengt van plaatsen, waar gij niet hebt uitgestrooid. En ik was bevreesd en ben heengegaan en heb uw talent in de grond verborgen” (Matth. 25:24-25).

Belachelijk? Ja. Maar het gevolg was niet zo grappig — vooral niet voor de dienstknecht.

Laten wij eraan denken het zoeken van uitvluchten — zwakke, ongegronde redenen voor onze tekortkomingen — achterwege te laten. Rudyard Kipling schreef: „We hebben 40 miljoen smoesjes om te mislukken, maar geen enkel excuus.”

Wat is de grappigste uitvlucht, die je ooit gehoord hebt? Schrijf ons er over. Als we voldoende leuke antwoorden krijgen, kunnen we ze misschien een keer plaatsen. □

Pascha

(Vervolg van pagina 5)

falen om succesvol te zijn louter vanwege hun luiheid.

Paulus moest zelfs vermanend optreden tegen christenen, dat zij hun onbereidwilligheid om te werken zouden overwinnen (2 Thess. 3:10-12). We kunnen het achtste gebod overtreden door geen 'eerlijke' dag werk te leveren in ruil voor wel een heel dagloon. Integendeel, als nuttige slaven behoren we zelfs meer dan het normale te doen. We moeten onze werkgewoonten eens aan een nader onderzoek onderwerpen om te zien of ze aangenaam voor God zijn. Wat we ook doen, we behoren het te doen met inspanning van al onze krachten (Pred. 9:10). Eveneens zijn we verplicht om onze produktiviteit tevens aan anderen ten goede te laten komen en hen bij te staan waar we kunnen (Spr. 3:27). Is het natuurlijk wel zo, dat er een limiet is aan wat een persoon kan geven, toch blijft „geven” het uiteindelijke doel van het christelijke en behoort zij onze eerste overweging te zijn in alle omstandigheden (Matth. 25:31-46).

• *Voeten.* Onze voeten dragen ons meer dan 100.000 kilometer gedurende een gemiddeld mensenleven. Bijbels gezien zijn onze voeten de principes volgens welke we leven en de doelen die we willen bereiken. David zei: „Uw woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad” (Ps. 119:105). Gods wetten behoren richting te geven aan alles wat we doen. Denk na over waar u naartoe stevent in het leven en zwerf niet doelloos rond.

Onderzoek de doelstellingen die u op dit moment hebt — zullen deze u naar het Koninkrijk van God leiden? Mattheus 6:33 onthult ons onze belangrijkste prioriteit: „Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk . . .”. Stel geestelijke doelen vast op het gebied van persoonlijke groei, dienstbaarheid aan de gemeente en anderen, en gezinsharmonie.

Om hulp te krijgen bij het ontwikkelen van goddelijk karakter dient u de heilige Geest die God u gegeven heeft „van dag tot dag” te vernieuwen (2 Kor. 4:16). Maak dit tot uw hoogste doel! Het is onmogelijk geen doelen te stellen en toch God te behagen.

Wordt u goedgekeurd?

Zoals u ziet, hebben we veel dingen te onderzoeken, terwijl we naar het Pascha toe gaan. Het geestelijke onderzoek dat tot een positief resultaat moet leiden om te kunnen kwalificeren voor Gods „levensverzekering”, gaat dikwijls erg moeizaam aangezien we in strijd gewikkeld zijn met Satan, zijn wereld en onze eigen vleselijke natuur. Doorgaan is vaak moeilijk. Maar breng uzelf het volgende steeds in herinnering: „Uw strijd tegen de zonde heeft u nog geen bloed gekost” (Hebr. 12:4, *Willibrordvert.*). Deze krachtige uitspraak is het overwegen waard. We hebben een Hogepriester die wel zo ver is gegaan dat Hij zijn bloed heeft vergoten teneinde de straf voor de zonde van de gehele mensheid weg te nemen!

Het nemen van de symbolen van Christus' vergoten bloed en gebroken lichaam is een plechtige gebeurtenis. Wees eerlijk tegenover uzelf. Zie uw fouten onder ogen. Besluit om deze te overwinnen.

God de Vader heeft u ervoor uitgekozen om Hem te dienen, geeft u uzelf dan ook de moeite om het verbond dat bestemd is om u eeuwig leven te schenken, te vernieuwen. Ontdek de vlekken en rimpels in uw karakter; gebruik vervolgens de kracht van Gods Geest om deze te verwijderen en groei naar volmaaktheid toe (Matth. 5:48). Door naar dit doel toe te werken, zullen we ons tegelijkertijd gereed maken voor een ander doel — het geboren worden in het Koninkrijk van God als Gods eigen kinderen! □

Levend geloof

(Vervolg van pagina 13)

belangrijke punten van heilig karakter! In plaats van te mopperen zou u er de liefhebbende hand van God in moeten zien en dankbaar moeten zijn!

Als God iets heeft *beloofd*, is dat alles wat u nodig hebt! Als God uitstelt, *heeft Hij daarvoor een reden!* Het is *alleen* uitstel, geen weigering. *Vertrouw* dus op Hem! Blijf op Hem vertrouwen. *Wees geduldig!* Het antwoord is *zeker!* Sta op! van uw bed van twijfel *en wandel de weg van het geloof!* □

De Kerk

(Vervolg van pagina 10)

Op het kritieke moment, toen de (Zevendedags) Kerk van God uiteen viel, selecteerde de levende Jezus Christus in Oregon een handjevol mensen om een begin te maken met het huidige „Filadelfia”-tijdperk van zijn Kerk (Openb. 3:7-13). Hij begon Herbert W. Armstrong en de kleine groep, die Hij als diens medewerkers had aangewezen, te gebruiken om de wereld het goede nieuws te brengen van de komst van het Koninkrijk van God.

Christus gaf een open deur voor hun aangezicht (vers 8). Deze „deur” is een mogelijkheid om het evangelie van Christus te verspreiden (1 Kor. 16:9, Kol. 4:3).

Christus opende voor het Filadelfia-tijdperk van zijn Kerk de „deur” van de radio. Sinds de eerste zondag in januari, 1934, heeft het programma *The World Tomorrow* niet één week overgeslagen. En thans gaat de boodschap ook de wereld in via de televisie — hetgeen een nog veel bredere „deur” betekent.

Dit tijdperk van de Kerk heeft van zichzelf slechts „kleine kracht” (Openb. 3:8), maar die wordt ontzaglijk versterkt door de moderne „deuren” van radio, televisie, de drukpers en door de vele persoonlijke contacten van de heer Armstrong en zijn staf-functionarissen met wereldlijke leiders, en bovenal door de kracht van de heilige Geest.

Filadelfia betekent „broederlijke liefde” of „zij die hun naasten als broeders liefhebben”. De naam is kenmerkend voor de bezielende ijver van het Filadelfia-tijdperk van Gods Kerk. De Worldwide Church of God demonstreert haar liefde voor de mensheid door het uitvoeren van Gods opdracht, namelijk de wereld te waarschuwen voor de komende vernietiging. Zij openbaart hoe Jezus Christus weldra de mensheid zal redden van cosmocide, en hoe Hij ieder mens de weg zal wijzen naar vrede, geluk en welvaart. Het grote doel van de „Filadelfia-kerk” is de uiteindelijke redding van de hele mensheid!

En dit nu brengt ons tot waar wij ons thans bevinden in deze verbluffende profetie van de zeven gemeenten uit Openbaring hfdst. 1 tot 3. □